

GÖTEBORGS UNIVERSITET

Det här verket har digitaliserats i ett samarbete mellan Litteraturbanken och universitetsbiblioteken i Göteborg, Lund, Umeå och Uppsala.

Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den tolkade texten kan innehålla fel.

Därför bör du visuellt jämföra den tolkade texten med de scannade bilderna för att avgöra vad som är riktigt.

Om du anser dig ha upphovsrätt till detta material, ber vi dig vänligen kontakta Göteborgs universitetsbibliotek.

The digitisation of this work is a collaboration between The Literature Bank and the university libraries in Gothenburg, Lund, Umeå and Uppsala.

All printed text is OCR processed into machine readable text. This means that you can search the document and copy its text. Older documents with print in poor condition can be hard to process and may contain errors. Compare the interpreted text visually to the scanned image to determine what is correct.

If you believe you own the copyright to this work, please contact the Gothenburg University Library.

GÖTEBORGS
UNIVERSITET

LUNDS
UNIVERSITET

UPPSALA
UNIVERSITET

226.

KORNBLIXT

AF

CARL FILIPSSON

(= Magnus Hallenborg)

STÖCKHÖLM,
GUSTAF LINDSTRÖMS BOKTRYCKERI.
1895

KÖNIGLICHES

CARL FILIPPSON

KORNBLIXT

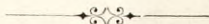
KORZBLET

Matematiken lär oss, att två kroppar, som, lika långt aflägsnade från samma punkt, med lika hastighet röra sig mot densamma, till sist måste mötas; men den har ej ett ord om det förhållandet, att en man och en qvinna, som utan tanke på erotik en dag mötas och endast likgiltigt betrakta hvarandra, måhända kunna vara ännu säkrare att törna ihop i en punkt, der bådas väsen af omständigheterna skola tvingas att gå upp i hvarandra och smälta tillsammans kropp mot kropp och själ i själ.

Ödet, romarens fatum, österländingens kismeth, drifver dem in på förut okända vägar, liksom jernet söker magneten, fjäriln lågan.

I allt trängre ringar fladdrar nattfjäriln kring ljuset, ju närmare jernet nalkas magneten, desto starkare blir attraktionen, och på samma sätt går det qvinnan, det svagare väsendet, när hon en gång råkat inom mannens, den rättes, tjusningskrets.

Måhända vill hon kämpa emot. Energi, kraft, pligt, och, der så är, äfven moderskänslan kämpa emot, men långsamt, säkert drages hon ned i hvirveln, till dess endast ett par lätta bubblor visa, att ännu ett offer dragits under ytan i kölvattnet efter den florvingade gudens skepp.

Regnet strömmade ned och förvandlade Östergades asfalt till en flod i smått. Ehuru klockan ej var mera än 4 på eftermiddagen, var dock belysningen under den mulna marsdagen så svag, att de flesta butiker redan tändt gasen. På ena trottoiren till höger från Kongens Nytorv, spatserade långsamt en ung man med uppslagen pelskrage och en sloknad cigarr hängande i mungiporna.

Han tycktes drifva ikring utan mål och stannade allt som oftast för att titta in i de upplysta butiksfönsterna. Han stod just och beskådade Brönderslevs exposition, då han kände ett slag på axeln och hörde en något skroflig stämma:

-- Se goddag, herr baron — det var roligt att se er här i Köpenhamn.

Den tilltalade vände sig hastigt om och såg framför sig en högväxt, temligen korpulent man af omkring 35 års ålder, med en pincenez fastklämd långt ner på näsan. Han famlade förgäfvets i sitt minne för att erinra sig, under hvilka förhållanden han förut träffat sin interlokutör, men då han ej kom till något resultat, svarade han temligen kyligt:

— Förlåt, men jag vet inte, med hvem jag har den äran . . .

— Nå, det är briljant, mins inte baronen för två år sedan i Stockholm, på Hasselbacken? Skowgaard är annars mitt namn.

— Ah! Jag ber tusen gånger om ursäkt, herr Skowgaard! nu mins jag mycket väl, men jag blef litet öfverraskad första ögonblicket.

— Nå, det gör ju heller ingenting — svarade den gemytliga dansken — men, om ni ej är upptagen i dag, vore det särdeles angenämt, om jag finge se er på en liten middag, till tack för den charmanta supé, ni gaf för mig och mina vänner, då vi sist råkades. Men ursäkta, herr baron, det är ju Silfverhjelm, ni heter? Dessa svenska namn äro mig omöjliga att komma ihåg.

— Ni gissar rätt — svarade den unge svensken skrattande — och jag får bekänna, att jag aldrig hade letat ut ert namn, om ni ej varit så god att säga det sjelf; men, om ni ej misstycker, får jag föreslå, att vi äta så snart som möjligt, ty jag är ganska hungrig.

— Det passar bra! jag tänkte just föreslå er det samma.

De båda herrarne vände nu mot Kongens Nytorv och armbågade sig fram genom den menniskomassa, som, trots det sqvalande regnet, vimlade på trottoirerna. Skowgaard fann som gammal god köpenhamnare det hela trefligt, men Silfverhjelm drog till med mera än ett hjertligt: fan anamma! då han jemt och ständigt blef hackad i hufvudet af stora, klumpiga, vårdslöst burna paraplyer.

Då de hunno fram till Kongens Nytorv, stannade Skowgaard och frågade:

— Ja, ni som är svensk, äter väl helst på d'Angleterre? Silfverhjelm, som endast hade ytterst svaga minnen af

den väl glada supén på Hasselbacken, kastade en hastig, skarp blick på sin följeslagare och svarade, sedan han till sin glädje konstaterat, att dennes klädsel var otadligt elegant:

— Jag äter naturligtvis hvar ni vill, men, uppriktigt taladt, tycker jag bäst om d'Angleterre af alla edra restaurationer. Dessutom — tillade han skämtande — bor jag der, och blir middagen för het, har jag lätt att lotsa mig i sängen.

— Nej, nu må jag säga! afbröt Skowgaard — ni talar om het middag, ni, som i Stockholm drack oss tre danskar komplett under bordet! Nåja, ni hade den förbannade lille löjtnanten med, han var nu nästan värre än ni, men var så god och lemna edra öfverplagg här.

De hade hunnit in i hotellets vestibul och lemnade nu sina pelsar och hattar åt vaktmästaren.

Silfverhjelm mönstrade ännu en gång sin nye vän och fann med tillfredsställelse, att hvarken dennes tolett eller hållning kunde lemna något öfrigt att önska.

Gud ske lof, tänkte han, om än alla mina bekanta sitta i matsalen, kan jag utan att blygas uppträda med detta sällskap.

Matsalen var vid denna tidiga timma nästan tom, och Silfverhjelm's goda lynne blef än bättre, då han ej såg ett enda bekant ansigte. Kyparne bugade sig vördnadsfullt, och Skowgaard befalde med den myndiga ton, en stamgäst gärna antager, öfverkyparen att låta servera en *god* middag.

— Ni vet, huru jag vill ha det — slutade han. — Ni, baron, är väl god att bestämma vinerna, ty det förstå ni svenskar bättre än jag och mina landsmän.

— Nå, efter ni har så stort förtroende till mig, skall

jag först och främst beställa litet brännvin med åtföljande smörgåsbord, ty en sup kan göra godt efter all denna väta.

— Kära baron, det var en utmärkt idé, en snaps! Ja, ni förstår, hur man skall ha det, men hvad vill ni sedan dricka?

Matsedeln framlemnades och nu bestämdes med mycket allvar om de olika vinsorterna . . .

Middagen var öfverdådig, och den gästfrie Skowgaard var outtröttlig i att narra sin gäst att dricka. De hade just tändt sina cigarrer och gjorde, under det de väntade på kaffet, slut på madeiran, då Skowgaard frågade:

— Nå, men stannar ni längre tid här i Köpenhamn, eller är ni bara på ett tillfälligt besök?

— Dessvärre — ursäkta, jag menar ej illa! — stannar jag nog ett par månader här. Jag har nämligen fått en svår strupkatarr och ämnar sköta mig här.

— Men då är det ju aldeles galet af er att bo här på hotellet! För det första är det okristligt dyrt, för det andra får ni aldrig frid och ro, och för det tredje är ni ej här så ogenerad som i ett privat pensionat. Kom i morgon, eller, om ni önskar det, redan i qväll, och se hur trefligt jag har det i fru Hvalsöes pensionat, och jag slår vad, att ni ej skall betänka er länge, innan ni flyttar dit. Tänk er bara: ung som ni är, dröjer det ej länge förrän ni skaffar er en älskarinna — och hvad skall ni sedan taga er till! Att hvarje morgon klockan nio spatsera hem till hotellet är ej vidare trefligt . . . Men se här kommer kaffet!

De voro smått livvade efter middagen, började nu vid kaffet och likörerna afhandla den eviga kvinnofrågan, och

Skowgaard gaf ett halft löfte, att han en af dagarne skulle presentera Silfverhjelm för en vacker fficka, som han kände.

Några närmare detaljer ville han dock ej gifva, och till slut afbröt han ämnet genom att fråga: Har ni lust att fara till Cirkus Variété i afton? — Jo, Silfverhjelm var med om allt, och de lemnade matsalen och gingo ned i vestibulen samt beordrade portiern att anskaffa en droska.

Regnet hade upphört, men torget och gatorna voro ännu blanka af fuktighet och återspeglade i mångfald gaslyktornas gula skimmer. De både herrarne stodo med uppslagna pel-sar och hattarne i nacken, varma efter sin middag, och åsågo hur droskan körde fram.

Med en halft förtrolig blick frågade portiern om han fick lof att slå ned kuren, och då han efter en jakande blick af Skowgaard verkstält detta, stego de in. Till cirkus! ropade portiern i det han bugande aftog sin mössa och med en smäll stängde dörren. Droskan rullade snabbt genom Östergade och Vimmelskaftet, och de åkande hunno knappt att kasta en blick på de damer, dem de mötte och hastigt passerade . . .

Ändtligen hade Skowgaard biljetterna klara, och de stego in i den ännu obesatta främlingslogen. Det var just en paus, och under det Silfverhjelm bestälde whisky och cigar-rer, begagnade Skowgaard sig af tillfället att se sig omkring, för att om möjligt upptäcka några bekanta. Plötsligt föllo hans blickar på en loge på andra sidan af den stora salon-gen, och med ett hastigt: — Förlåt ett ögonblick! — reste han sig och skyndade bort.

Silfverhjelm, som just slutat sin beställning, satt och tit-tade efter den bortgående och såg honom slå sig ned hos

tre damer, en äldre och två yngre, och obesväradt stanna kvar hos dem. Han höll just på med några allt utom vänliga reflexioner öfver den danska artigheten, då ridån gick upp och en temligen vacker sångerska började sjunga och i någon mån skingrade hans förargelse. Numret var knappt afslutadt förrän Skowgaard åter infann sig och med en ström af ord bad om ursäkt för sin oartighet att försvinna. Silfverhjem var lätt att blidka, och blef det ännu mera, då den andre tillade: — Vi ha tur: den ena af de damer, med hvilka jag talade, är just den flicka, hvilken jag lofvat presentera er för. Om ni vill, kunna vi gå dit bort under tionminuterspausen.

— Om jag vill? — Naturligtvis, men är hon vacker? Jag måste ha en kikare!

— Är ni galen? afbröt Skowgaard — det vore att förstöra det hela. Kom ihåg, att de sitta med sin tante och skulle bli ytterst generade om vi ostentativt uppmärksammade dem för mycket.

— Nåja, som ni vill då, jag skall vända ryggen till och endast se på de skönheter, hvilka min biljett tillåter mig att skärskåda! Men säg mig! kunna vi inte arrangera en liten supé för de tre damerna i afton, ty om jag ej misstager mig är ni litet fast för den andra system — de äro ju systrar, icke sant?

Skowgaard skrattade till, ett litet hest beslöjadt skratt.

— Ni kan nog ha rätt i ert antagande, hvad system beträffar! men ni är min själ ej blyg, då ni kan proponera att vi skulle supera med dem i afton. Om ni ej behandlar Olga som om hon vore en prinsessa, kan ni vara säker om att aldrig ens få kyssa hennes handske. Jag har nu varit

bekant med Laura i öfver ett halft år, och ännu står jag på samma punkt, som när vi först råkades. En annan sak är, om jag möjligen skulle kunna bjuda damerna hem i pensionatet en gång . . . men derom få vi tala sedan. Pausen börjar på ögonblicket och vi kunna nu maka oss åstad. Kom ihåg att söka ställa er väl med tanten, ty eljest är all möda förgäfvnes!

Ridån föll nu, och musikanterna lemnade sina platser för att inne i vinterträdgården läska sig med ett glas öl.

Herrarne stego upp och gingo långsamt bort mot de tre damernas plats. Då de kommo ned till stora utgången stötte de på ett par bekanta till Silfverhjelm, men denne, som var otålig att blifva presenterad, helsade endast helt kort och fortsatte stödd på Skowgaards arm att knuffa sig fram genom den människomassa, som fylde gången. Då de närmade sig logen, betraktade han nyfiket den af damerna, som han redan af Skowgaards beskrifning förstod vara Olga; och han såg ett förtjusande fint ansigte, omgifvet af en mängd ljusa burriga lockar. Han blef helt varm vid åskådandet af denna rena profil och denna lugna blåa blick, som var så olik hvad han väntat sig, men afbröts nu af Skowgaard som artigt lyftande sin hatt presenterade: baron Silfverhjelm! fru Larsen — fröckname Linbarch!

Silfverhjelm stod halft förvirrad; han hade trott sig skola träffa på ett par vanliga cocottetyper och en temligen tve tydlig tante, och nu stod han inför ett par vackra, enkelt men elegant klädda unga damer, och en vördig, gråhårig tante, den han ej skulle blygts behöfva presentera som sin egen släkting. Skowgaard kastade en litet hånfullt triumfe-

rande blick på honom och slog sig genast i samtal med den mörkare af de båda systrarna, Laura.

Silfverhjelm gjorde en artig ursäkt för sin påflugenhet, den han skylde på sin ensamhet, och lyckades genast framhålla, att han ansåg det särdeles angenämt hafva gjort deras bekantskap, då han såsom främling led total brist på damsällskap.

Fru Larsen svarade med en verldsdams takt och säkerhet på hans artigheter, och det dröjde ej många minuter förrän den unge svensken fann sig helt väl i sällskapet. Han gjorde sig sjelf uppriktiga förebräelser öfver sin dumma förmodan att han skulle träffa på ett par vanliga simpla damer; och lätt-rörd och lättantändlig, som han var, tyckte han nästan att han förorättat dem genom de tankar, han förut hyst, och lofvade sig sjelf att på allt sätt söka godtgöra denna förolämpning, den de ej anade. Han blef allt mera upprymd, och hans glada skämt hade mer än en gång aflockat fru Larsen ett hjertligt skratt och till och med tvingat Olga att småle, då Skowgaard afbröt:

— Förlåt, bästa baron, men nu måste vi uppsöka våra platser igen! Jag hoppas, att vi inom kort få se damerna igen.

Silfverhjelm kände sig alls ej hågad att lämna sitt angenäma sällskap, men fogade sig tåligt i sin väns vilja, och sade i det han bugade sig:

— Om damerna ej funnit sig för illa i mitt sällskap, vore det ytterst angenämt om vi kunde råkas någon gång under den tid, jag är dömd att vistas här. Förlåt, jag tar tillbaka uttrycket »dömd», ty då man har den turen att göra så angenäma bekantskaper, som jag gjort, bör man säga: så länge jag har *lyckan* vistas här!

Efter att hafva tagit farväl återvände de till sin plats i främlingslogen, under det fru Larsen och hennes båda niëcer höfligt och korrekt besvarade deras afskedshelsning.

Då de uppnått sin egen loge brast Silfverhjelm ut i en lofsång, som föreföll den äldre och mera sansade Skowgaard nästan komisk. — Olga, ja hvar i hela verlden kunde man finna maken till en sådan flicka som Olga?! Vacker var hon som en dag, en figur sådan att antikens gudinnor kunde afundas henne — och intelligent, ja, intelligentare än någon flicka i hela Skandinavien!

Skowgaard blef halft förtviflad öfver denna entusiasm och afbröt till slut: Men för fan, bäste baron, ni får lugna er till dess ni talat ett par gånger med flickan! Nu låter ni vid gud så förtjust, som om ni ville gifta er med henne genast!

— Ja, hvarför icke! — svarade Silfverhjelm raljerande — är hon icke tusen gånger bättre än alla våra fiskögda, kallblodiga svenskor? Men se! nu gå våra damer. Herre gud, om jag finge följa dem!

— Jo, då skulle vi ställa skönt till -- Skowgaard smålog — om ni bjöde er hem på té hos dem. Nej, bäste vän, lugn framför allt, om ni vill hafva någon framgång hos Olga . . . Men låt oss nu gå in ett slag i »Kisten» — i morgon skola vi tala om er flyttning till pensionatet, och sedan kunna vi tänka på att träffa Olga och Laura litet oftare!

— Nåja! Låt gå för »Kisten», eftersom Olga redan försvunnit! Men jag vill ej veta af några andra damer i afton, ty jag har beslutat att vara solid och afsvåra allt hvad variétedamer heter!

Då de kommo ut i Jembanegade, öste regnet åter ned

men i skydd af Skowgaards paraply skyndade de raskt längs Café National och öfver gatan in i »Kisten». Den trånga lokalen var denna afton nästan otrefligare än vanligt. Galleriet, som så betecknande kallas »Qvindebörsen», vimlade af mer eller mindre välklädda damer, och den lilla salen var proppfull af besökande. En obehaglig lukt af punsch, öl, cigarrök och våta öfverrockar slog emot de båda herrarne, då de inträdde, men de voro just ej lagda för att bry sig om småsaker, utan trängde sig fram för att få en plats. Efter något parlaterande mellan Skowgaard och en kypare, anskaffade denne senare slutligen ett litet bord, och de slog sig ned vid detta i en temligen obehaglig närhet af bastrumman. På Skowgaards fråga hvad de skulle dricka, svarade Silfverhjem:

— Naturligtvis champagne, för att kunna dricka Lauras och Olgas skål — men nu måste ni tillåta, att jag bjuder.

— Nå, kör för champagne då, efter ni nämde flickorna.

Den första buteljen var snart urdrucken och bidrog naturligtvis ej att svalka deras redan förut temligen omtöcknade hjernor.

Just som kyparen serverade en ny flaska, gick ridån upp, och ett par tyska duettister i lätta kostymer inträdde.

— Nej, se så vackra flickor! — utbrast Silfverhjem — dem måste vi bjuda på supé!

— Hoho! — skrattade Skowgaard sitt vanliga hesa, låga skratt. — Jag tror, att ni redan glömt både Olga och era vackra föresatser!

— Var god att ej nämna hennes namn här — annars blir jag ond! — afbröt Silfverhjem med komiskt allvar. — Men ser ni, min vän, jag ville så gerna ta' ett ärligt afsked af mitt gamla lif, innan jag på allvar blir ordentlig — och

huru skulle jag kunna göra detta bättre än med en glad supé? Nå, hvad säger ni om mitt förslag?

Skowgaard skrattade ånyo och svarade: — Jo, naturligtvis bör ni taga afsked af ert förflutna, så att ej afbrottet blir för skarpt — och hvad supén beträffar är jag gerna med derom. Ni tänker på det gamla ordspråket: när fan är hungrig, äter han flugor — och i afvaktan på bättre tider nöja vi oss sålunda med systrarna Marion eller hvad de nu heta! De tyckas för öfrigt ej vara obenägna, att döma af de blickar de kasta på vårt bord.

Silfverhjem skref nu i hast på ett kort en invitation, med en handstil något påverkad af champagnen, och bad kyparen lemna detta åt damerna och samtidigt servera dessa en flaska champagne. Han klingade derefter med Skowgaard och i nästa ögonblick slank kyparen med sin bricka förbi dem och blinkade listigt, i det han försvann genom dörren in till scenen.

— Bara de nu ej redan förut äro bortbjudna! sade Skowgaard. — Det vore litet otur!

— Nej, pass på! — afbröt Silfverhjem och fattade sitt glas — der äro de!

En flick af ridån hade vikits åt sidan, och i öppningen visade sig de båda systrarnes ansigten och nickade, som tecken att invitationen var antagen. Herrarne bugade sig lätt och tömde sina glas.

— Stackars Olga! — suckade baronen — du är redan bedragen af mig!

— Ni är för svår! sade Skowgaard skrattande. — Vi skulle ju ej tala om Olga här. Låt oss i stället tala med

kyparen, så att vi få oss en vagn, ty i det här vädret blir det kanske kinkigt nog.

Kyparen kom i det samma tillbaka och förklarade högtidligt, att de båda damerna om tjugu minuter skulle vara färdiga. Silfverhjelm ville genast begagna tillfället att requirera mera champagne, men hejdades af den förständigare Skowgaard, som framhöll, att de i så fall omöjligt kunde deltaga i supén.

— Låt oss hellre gå ut och promenera ett slag — sade han. — Ni, Schultze — vände han sig till kyparen — kan ju under tiden telefonera efter ett rum åt oss på »Kongens Klub» och skaffa oss en droska.

De gingo ut och funno att regnet var värre än någonsin och föredrogo därför att stanna på trappan, nedanför hvilken, som vanligt, en mängd människor samlat sig i trots af vädret.

— Se bara — sade Skowgaard — våra goda köpenhamnare äro sig lika! Vädret må vara hurudant som helst, så skall det likväl alltid samlas en hop folk härutanför för att se artisternas och demimoneddamernas sortie... Jag tror emellertid att det var ganska klokt af oss att gå ut i det fria, jag för min del började åtminstone blifva yr af den dåliga luften — och allt hvad vi druckit i afton!

— Äfven jag — svarade Silfverhjelm — känner mig litet knäsvag, och Gud vet, hvad resultatet af supén kommer att blifva — men det är ju sista gången! — tillade han skrattande.

I det samma smälde dörren uppe vid biljettluckan, och då herrarne vände sig om, sågo de Schultze, som följde de båda damerna ned på trappan. Presentationen var snart

undanstökad, hvarpå Schultze tillkallade den väntade droskan och, efter att hafva erhållit en hederlig dusör, stängde till vagnsdörren, ropande: Til Kongens Klub! —

Under högljudda anmärkningar från de nyfikna vid trappan rullade vagnen i väg in mot staden. Vid de korta ljusglimtar, som upplyste droskan då man passerade gatlyktorna och de klart upplysta kaféfönstren, såg Silfverhjelm att de båda sångerskorna, som nu aftorkat sig sminket, detta oakadt voro ganska täcka. Han satt en lång stund tyst, vaggad halft i sömn af vagnens lätta buller mot asfalten; och den förvirring, som den friska luften förorsakade i hans vinomtöcknade hjerna, endast ökades af Skowgaards pladder med de båda flickorna. Han hade ännu så mycket förnuft kvar, att han märkte det Skowgaard talade en flytande tyska, och ett begär att visa det han icke heller var okunnig i detta språk, förmådde honom ändtligen att rycka sig upp ur sin dåsighet och inleda en konversation med sin *moitié*. Denna var till en början något stucken öfver hans långa tystnad, men kunde ej länge göra motstånd mot hans muntra prat, som blef gladare för hvarje minut. Silfverhjelm gjorde just ett försök att bemäktiga sig en liten hand, som kunnat göra en prinsessa afundsjuk, då kusken minskade farten, svängde in i gården till den bekanta restaurationen vid Östergade och stannade vid trappan. En kypare, som synbarligen väntat de ankommande, öppnade vagnsdörren och bjöd dem med en tillgjord bugning att stiga in i det bestälda rummet.

Silfverhjelm hade ej på flera år besökt denna lokal, och hans blickar öfverforo med vämjelse de fläckiga, trasiga tapeterna och de flottiga möblerna, hvilkas öfverdrag här och der gapade ur stora hål och läto det hvita, nedsmutsade under-

tyget lysa igenom. Så riktade han sina blickar på det dukade bordet och såg med en pinsam känsla af äckel, att bränvinsglas voro framsatta äfven till damernas kuvert. I det halfrusiga tillstånd, hvori han befann sig, undrade han endast huruvida de båda vackra tyskorna verkligen skulle smaka på aqvaviten, men han afbröts plötsligt i sina funderingar af Skowgaard, som utbrast:

— Se så, herr baron, vakna nu upp, eljest tycka damerna att det blir tråkigt!

Silfverhjälm ryckte upp sig ur sin allt mera tilltagande slöhet och sade forceradt artigt:

— Förlåt, mina damer, jag är litet distrahit i afton — men låt oss nu taga plats!

Han satte sig sjelf ned på en stol och inbjöd med en gest den yngsta och vackraste af de båda flickorna, hans vis-à-vis från vagnen, att slå sig ned bredvid honom. I det samma inträdde kyparen och frågade om han finge servera en snaps, en erbjudan hvilken båda damerna till Silfverhjälms glädje afböjde. Han blef helt upprymd öfver detta lilla bevis på god ton, och i det han bad att få hviska sin bordsdam ett ord i örat, böjde han sig ned och tryckte en brännande kyss på hennes hals. Hon ryckte till och drog sig häftigt undan, men sade i det hon småleende såg på honom:

— Jag borde egentligen blifva ond på er, men jag tror, att det är omöjligt.

— Tack! — hviskade han passioneradt, och då han blundande kysste hennes hand, fick han en plötslig vision af Olgas lugna, rena ansigte..

Han satt en stund stilla med hufvudet nedlutadt och ögonen slutna och tänkte på alla de olika intryck han haft

denna afton, men med ens reste han sig upp och sprang bort och tryckte på ringklockans knapp.

— Förlåt, mina damer, om jag varit ohöflig, men i så fall är det champagnens skuld! Låtom oss nu vara muntra!

Han satte sig igen på sin plats, grep vinkortet och frågade, hvad han fick beställa.

Det knackade på dörren, men först sedan Skowgaard ett par gånger ropat: Kom in! vågade den diskrete och vid ömtåliga situationer vande kyparen öppna.

Silfverhjelm beställde ostron och champagne samt uppdrog åt den högtidlige vaktmästaren att bestämma matsedelns vidare förlopp, i det han med en gest undanbad sig alla andra besök än dem, som gälde supén. — Samtalet började nu flyta mera otvunget; Skowgaard var fullkomligt i sitt esse, sedan han funnit, att han redan en gång förut träffat sin dam i Wintergarten i Berlin, och Silfverhjelm, hos hvilken minnet af Olga började mer och mer förblekna, fann sin lilla Mizzi »ganz reizend». Supén gick, och ju mera champagnens dimmor gled in i hjernorna, dess klarare tycktes Mizzis ögon stråla. När slutligen kaffet och likörerna voro serverade, bjöd Silfverhjelm Mizzi att taga plats på en låg kanapé, och i det han kastade sig sjelf ned på golvet, lade han sitt hufvud i hennes knä, tog henne med båda händerna om nacken och gaf henne en lång varm kyss, midtunder hvilken han hviskade:

— Jag får ju följa med dig hem i afton?

Hon gaf honom ett lätt slag på kinden, i det hon svarade:

— Du är den oförskämdaste karl, jag känner — men du är så vacker, att jag ej kan neka dig någonting . . . Och

hon drog hans ansigte intill sitt och gaf honom en kyss, som kom honom att skälfva och tänka på en af dessa sagans vampyrer, hvilka suga blodet till sista droppen ur sina offers ådror.

Han var onekligen också vacker, der han halflåg med hufvudet i hennes knä. Lång, smärt men dock så muskelstark, att en atlet kunde afundas honom; och det lilla rus, han hade, bidrog endast att förhöja glansen af hans mörkblåa ögon. Mustascherna, bruna och silkesmjuka, hade fallit ned, men hvar gång han smålog blottade de en rad af hvita, fasta tänder. Mizzi såg oafvändt ner på de slappa, men fina dragen, och då han till sist besvarade hennes blick, hviskade hon passioneradt: — Jag är dum, jag vet det, kanske ser jag dig aldrig mera, men jag älskar dig! gör med mig hvad du vill! — och hon kysste honom så, att deras läppar voro färdiga att blöda, och han höll på att qväfvas under trycket af denna blodröda, brännheta mun . . .

Utanför dörren hördes då och då bullret af snabba, lätta steg och emellanåt smälde det till i ytterdörrens fjederlås. Silfverhjulm dåsade allt mer till. Den djuriska, vällustiga värme, som utströmmade från den qvinna, i hvilkens sköte han hvilade, grep honom allt mera och mera med doft berusande makt. Hennes svarta ögon, som glänste likt glödande kol, nästan skrämde honom, och hvar gång hennes varma, svällande läppar sökte hans, tänkte han förvirradt på sin vision af sagans vampyr. Allt trögare tycktes blodet flyta i hans ådror, och ju oftare han kysste denna skökas mun, ju djupare tyckte han sig falla i en afgrund, ur hvilken han ej hade makt att arbeta sig upp. Till sist blef han rädd för dessa blanka, mörka ögon, som oafvändt betraktade ho-

nom. Minut efter minut stirrade han in i dem och tyckte sig färdig att drunkna i deras svarta djup. Så småningom tyckte han, att hennes vackra ansigte fick en nästan hemsk prägel, alla de vidunder, han bekämpat i sin barndoms sago-verld, togo gestalt i det hufvud, han såg framför sig, och med ett stönande af fasa rusade han upp, med pannan badande i kallsvett — och såg framför sig Mizzis ungdoms-friska ansigte och strålände ögon. Han for förvirrad med handen öfver ansigtet, och utbrast slutligen leende:

— Förlåt, min älskling, jag tror, att jag sof ett ögonblick.

— Hvad gör det — svarade hon — jag gladdede mig åt att se på ditt vackra ansigte. Nej, men hör . . .

— Ja, låt dem bara sofva! — tillade hon, då Silfverhjelmen, som hörde Skowgaard snarka, ville väcka honom och Jane, som inslumrat på soffan. — Låt oss nu ringa på kyparen, och sedan du betalt räkningen, resa vi hem till mig.

Han kysste henne häftigt och gick derpå bort till dörrklockan. Efter ett par tre försök kom ändtligen den sömndruckne kyparen in och förklarade, att fan och inte han visste hvar droskan fans; men sedan hans intelligens blifvit uppfriskad med en femma utom räkningens belopp, ihågkom han, att droskan stod på gården, hvarjemte han lofvade att anskaffa en vagn åt det sofvande herrskapet, då de vaknade.

Silfverhjelmen bjöd Mizzi armen och trädde ut på gården. Morgondimman hängde tung och kall ned öfver hustaken, och kusken tackade af fullt hjerta, då Silfverhjelmen frågade om han ville hafva ett glas cognac. Kyparen skyndade efter det begärda, och Silfverhjelmen, som under tiden inventerat

sin plånbok, sade, just då kusken druckit ur sitt glas: — Jag tror, att jag far hem till hotellet, det blir nog det bästa.

— Hvad menar du? afbröt Mizzi.

— Ja, min vän du förstår väl — jag har ej mera än en tjugo kronor på mig.

— Nå, hvad skall du med pengar i afton — vi resa ju ej till något hotell utan hem till mig?

Silfverhjelm började stamma:

— Ja, men lät mig åtminstone resa hem förut.

Då gick ett ljus upp för den lilla tyskan och hon brast i bitter gråt:

— Fy, fy! — var allt, hvad hon kunde mumla, under det hon oafbrutet kysste honom.

Så hoppade hon lätt upp i droskan och i det hon räckte honom sina läppar hviskade hon åt honom: Kom! Kör till Westerbrogade 17! ropade hon åt kusken, i det kyparen smälde till vagnsdörren — och droskan förde dem genom gatorna i en fart, som kom de mot den gråröda gryningen kämpande gaslyktorna att dansa förbi likt ett oändligt fac-keltåg.

* * *

Då Silfverhjelm vid notiden följande morgon kom hem till hotellet, kände han sig uppfylld af en oändlig känsla af äckel och afsmak för detta kärleksäfventyr. Under det han badade och klädde sig, lofvade han sig sjelf att aldrig mera inlåta sig på något dylikt, och tanken på Olgas kalla, vackra ansigte kom honom att finna sin köpta älskarinna rent af motbjudande.

Att eröfra en flicka sådan som Olga, och göra henne till sin älskarinna, skulle vara en lisa ofvanpå alla dessa lös-

liga kärleksförbindelser på en dag eller två, med målade varietéartister, eller dessa ännu osmakligare ögonblick af konstlad kärlek hos polisens skyddslingar. Han såg på klockan och fann att den redan var nära tio.

— För fan — utbrast han — klockan tio kommer visst Skowgaard på frukost, men han är väl ej alltför påpasslig, hoppas jag.

Emellertid påskyndade han sin toilett, och var ett par minuter efter tio nere i kaféet, der han genast sade till om frukost för två.

Just då kyparen höll på att sätta fram tallrikarne, kom Skowgaard in, och i det han hängde upp sin pels och hatt vinkade han vänligt åt Silfverhjelm och sade:

— Goddag min vän, hur mår du i dag?

Silfverhjelm såg något förbluffad ut, då han ej i första ögonblicket kom ihåg, att han och Skowgaard under nattens lopp druckit brorskål; men så småningom erinrade han sig, att det måtte ha skett vid cognacen efter kaffet, och bjöd, den ankommande taga plats. Efter en hjertlig handskakning slog Skowgaard sig ned, och började genast, med en stämma ännu hesare än vanligt:

— Det var just en angenäm natt! När jag vaknade, var du rest, och mamsellen omöjlig att få lif i! Nå, jag lät henne ligga och spatserade hem, men vill just inte påstå, att jag mår bra i dag. Hur har du det? tillade han.

— Brr! svarade Silfverhjelm — lät oss först taga en snaps.

Allvarsamt seende hvarandra i ögonen tömde de fluidet och började derpå under fortfarande tystnad hugga in på anrättningarne. Efter en stund frågade Skowgaard ånyo: Nåå?

— Asch — afbröt den andre förtretad — du känner ju den gamla historien. Först tårar öfver att jag bjöd penningar, och sedan böner om juveler och klädningar. Lägg dertill alla de konstgrepp, en köpt cocotte kan åstadkomma, och du har en klar bild af mina nattliga äfventyr.

Men det skall vid gud också blifva ett slut på detta — fortsatte han. När jag tänker på den förtjusande Olga, förstår jag ej, huru det är möjligt, att man kan inlåta sig med denna målade varietédocka.

— Så, så -- lugnade honom Skowgaard — det var champagnens skuld. Men apropos Olga, så träffade jag Laura, då jag gick hit, och hon har ett litet förslag att göra. Flickorna äro ej olivade för att äta middag med oss på Café du Lac i dag, och möjligen kunna vi slippa från tanten. Jag svarade för egen del ja, men tillade att du antagligen vore förhindrad, då jag förmodar, att en dylik tillställning ej roar dig. Har du emellertid lust vara med — tillade han med ett illparigt småleende — kan jag ju alltid skriva.

— Idiot! — utbrast Silfverhjälm mera uppriktigt än höfligt. — Tacka fan, att jag vill vara med, då Olga kommer! Och herre gud, tänk om vi kunde slippa tanten! Skrif ögonblickligen och säg att jag kommer, och låt oss sedan dricka ett glas bordeaux för att svalka våra hjernor, så att vi presentera oss i bästa skick för damerna.

— Det tyckes vara en allvarsam böjelse — inföll Skowgaard — öfver tolf timmar gammal och ännu så stark! Nåväl — kypare, papper och kuvert!

Han skref några rader, förseglade brefvet och bad kyparen ställa om ett stadsbud, som skulle gå med brefvet och återkomma med svar till kaféet.

Tiden blef lång efter frukosten. Kaffet var utdrucket, Skowgaard hade läst alla tidningar, han kunde få tag i, och Silfverhjelm höll på med sin tredje cigarr, då stadsbudet ändtligen återvände och lemnade Skowgaard en liten biljett, som denne nervöst slet upp. Den innehöll blott ett par rader:

»Vi komma kl. 5. Tante har rest till Hilleröd. Laura.»

Då Silfverhjelm fick höra biljettens innehåll, kastade han i glädjen sin cigarr långt bort åt golfvet.

— Du är en hedersman Skowgaard, vi få således ha flickorna för oss sjelfva hela eftermiddagen?

— Ja visst! men håll dig nu bara i styr — jag har ju redan sagt dig att en enda oförsigtighet kan förstöra allt för dig.

Han såg på klockan: — Nå! klockan är ju endast half tolf — skola vi kanske gå och se på våningarne i mitt pensionat?

— Ja, hvarför inte . . .

Silfverhjelm ringde och sade till om räkningen samt bad kyparen beställa en droska, och en stund derefter lemnade de båda vännerna kaféet med fru Hvalsöes pensionat som mål.

* * *

Ungefär vid tvåtiden hade herrarne slutat sin inspektion af våningen. Fru Hvalsöe, en äkta typ för en köpenhamnska af borgarklassen, besatt verkligen förmågan att arrangera och hade på Skowgaards uppmaning med en raskhet, som man ej skulle tilltrott den trinda gumman, redan ordnat ett litet förtjusande bo. En salong, måhända gående väl mycket i den vanliga hotellstilen, en matsal med allvarliga ekmöbler, passande i ett presterligt hem, så enkla voro de, men

dock eleganta och stilfulla, och sist en sängkammare, ljus och luftig, med en skär gardin, som dämpade dagern. När Skowgaard kom dit in, sade han endast:

— Här skulle Olga passa . . . ett yttrande, som kom Silfverhjelm att rodna.

Han kunde sjelf ej neka att denna lilla trefliga våning skulle vinna ett fördubbladt behag om den blonda, vackra Olga vore värdinna i densamma; och om än hans gårdagsentusiasm svalnat så mycket, att han ej längre satte Olga främst bland de kvinnor han träffat, svor han dock att söka vinna henne som älskarinna.

Han ryste till och sprang upp från den stol i sängkammaren, der han söft sig sjelf med ljuftva drömmar om en kommande kärlek, om smekningar af en vit liten hand och brännheta kyssar af Olga, den blonda Olga . . . Fru Hvalsöe och Skowgaard suto ute i salongen och pratade, då han kom ditut.

— Nu, käre vän, sade Skowgaard, har jag rangerat saken åt dig. Du får våningen, frukostarne inclusive, för 200 kronor i månaden. Det kan måhända synas dyrt, men skulle du händelsevis blifva gift under tiden, så kan du ha både hustru och barn här; du förstår! --- Skowgaard slog till med ett af sina vanliga hesa skratt.

Fru Hvalsöe plockade nervöst på sin svarta kjol och yttrade med låg stämma:

— Ja, om herr baronen vill ha våningen, så gör det ju mig detsamma huru den disponeras. Här bo endast ungeherrar i pensionatet, så ingen blir generad af hvad ni gör. Silfverhjelm kände en plötslig motvilja uppstå mot dem båda. En aning om, att detta endast var en finare sort af

koppleri, slog honom för hufvudet och kom honom att instinktligt rygga tillbaka. Men i nästa ögonblick stod Olgas bild åter för honom, och trots sin motvilja svarade han, att han önskade taga våningen, då Olgas eröfrande i närvarande stund var ett af hans förmämsta önskningsmål. Och att uppnå detta tycktes underlättas i denna våning och detta sällskap. Han gick fram till fönstret och trummade nervöst på rutan under några ögonblick, tände en cigarrett och i det han hastigt vände sig mot fru Hvalsöe, sade han i kall ton:

— Nåväl — jag tager våningen för en månad, på de betingelser vi uppgjort. Kom ihåg framför allt, att jag vill vara ogenerad, och ej tillåter några ingripanden i mitt privata lif.

Fru Hvalsöe halfneg och plockade ånyo på sin svarta kjol. — Som jag sagt, herr baron, har ni här den fullständigaste frihet. När önskar ni flytta in?

Silfverhjelm, som kände sin motvilja mer och mer minskas, ju mer han tänkte på Olga och möjligheten att en dag få se henne som herrskarinna i denna lägenhet, öfvervägde en stund:

— I morgon klockan elfva till exempel. Passar det er?

— Ja visst — svarade den lilla frun med ett förbindligt småleende — jag är färdig när ni så önskar!

— Nå — afbröt Skowgaard, som börjat blifva otålig — låt oss då anse saken klar. Det är för öfrigt tid att göra toilett och sedan resa upp för att hemta damerna. Åk du nu hem till hotellet och kläd om dig, så kommer jag på ögonblicket och hemtar dig, jag skall endast skrifva ett par rader först!

— Alltså i morgon klockan elfva! sade Silfverhjelm, i

det han med en kyelig handtryckning tog afsked af fru Hvalsöe, som artigt nigande följde honom till dörren.

När han kom ner på gatan, stannade han ett ögonblick i djupa tankar; det förekom honom, som om han stode inför en vändpunkt i sitt lif, men det var honom omöjligt att bestämma, om denna vändning skulle lända honom endast till glädje och njutning, eller om den måhända skulle störta honom i sorg och vanära.

Plötsligt rätade han upp sig och började med en beslutsam skakning på hufvudet gå gatan framåt.

Han förstod knappast sjelf sina känslor. Endast ett par minuter hade han samtalat med Olga, och fastän han ej visste, hvad slags qvinna hon var, kände han en önskan att ega henne, starkare än han förut vid dylika tillfällen erfärit; och kastande alla skrupler öfver bord tänkte han, att det måtte bära eller brista — Olga skulle bli hans.

Under det han trängdes med folkmassan på Wimmelskaftet, genomgick han i tankarne förmiddagens händelser: Skowgaards och fru Hvalsöes blickar af godt förstånd tilltalade honom just ej. Det förekom honom dunkelt, som om de båda hade några planer på att skinna honom, men *huru* skulle detta ske? Han var öfvertygad, att Olga ej kunde vara invigd i en sådan komplot; och med de båda andra kunde han väl tack vare sitt goda hufvud reda sig!

I det samma hann han fram till Wolfs blomsterbutik och kom att tänka på, att damer alltid äro förtjusta i blommor. In genom butiksdörren, begärde att få se, hvad man kunde få i blomsterväg!

Butiksfröken gjorde honom genast uppmärksam på ett knippe stora, härliga, gula rosor, sällsynta och dyrbara vid

denna tid på året. Han plockade ut ett dussin af de vackraste, och, sedan han betalt dem, lemnade han sin adress och bad att ofördröjligen få dem hem till sig. När han kom ned på trottoiren, såg han på klockan. Han fann att den endast fattades 10 minuter i fyra — således hade han gått och drömt bort en lång stund! och han ökade sina steg för att i tid kunna hinna hem, göra sin toilett och dock klockan fem vara vid café du Lac.

Utanför hotellet underrättade honom portiern, att en herre väntade i hans rum, och lemnade samtidigt ett bref, som en timmas tid förut ankommit. Silfverhjelm slet hastigt upp kuvertet och läste några ömma, illa skrifna rader från Mizzi, som tackade honom för gårdagen och hoppades få träffa honom äfven i afton. Han drog till med en ed öfver hennes efterhängsenhet och sin egen dumhet att inlåta sig med en dylik menniska, då han längtade efter en kärlek, som den han trodde Olga kunna skänka honom, men i det han slet sönder biljetten, lofvade han sig sjelf att ej mera visa någon svaghet i detta afseende. Mizzi kunde ju försöka ställa till en liten skandal, så skulle han nog visa henne, att hon ej hade något mera att fordra eller vänta utaf honom.

Han gick långsamt uppför trappan, och då han kom in i sitt rum, fann han Skowgaard halfiggande på soffan.

— Nå! utbrast denne — det var då för väl, att du ändtligen kom. Om en timma måste vi vara på du Lac, så att damerna slippa vänta på oss. Skynda nu på med din toilett! Jag har emellertid skickat ett stadsbud med ett par rader och beställt vår middag.

Silfverhjelm omtalade, under det han bytte om kläder, det bref han fått och sin förargelse deröfver.

— Ah, bah — genmälde den andre — hvad gör det, du är naiv, hon törs min själ ej ställa till någon skandal, och brevet är endast en liten oskyldig tillställning för att klå dig på penningar. Låtsä nu ej om någonting! och skulle hon komma än en gång, så hota med polisen — det brukar hjälpa med dessa tyska englar! För öfrigt erkänner jag att det var dumt af oss att supera med dem i går. Skulle Laura och Olga få en aning derom, kunde vi så godt genast säga adjö till dem, ty något dylikt hvarken förstå eller tåla de! Men se så! Nu är du ju ändtligen färdig. Låt oss nu gå ned och få tag i en droska. Jag gjorde upp med Laura i dag, att vi skulle mötas på drottning Louises bro, ty folk kunde måhända misstycka, om vi körde hem och hemtade dem.

Han gick bort och öppnade dörren, der han blef stående och otåligt stötte med sin käpp i golvet, under det Silfverhjelms slog parfym på sin näsduk och stoppade på sig sitt cigarrettfodral . . .

Då herrarne hoppade ur droskan vid ändan af bron, sågo de Laura, och Olga komma nedför gatan. De skyndade genast bort emot dem och Silfverhjelms frågade oroligt, under det han såg på sin klocka, om damerna väntat.

— Nej, för ingen del! svarade Laura — vi ha gjort en liten promenad och voro sjelfva rädda att försinka oss. En sak, herr baron! — tillade hon vändande sig till Silfverhjelms, som gick utan att säga något och då och då kastade små blickar på Olga, hvilken syntes helt högtidlig och långt stelare än i går — ni får ej tänka något illa om oss, därför att vi gå in på att vara tillsammans med er i dag. Men Skowgaard är en gammal god vän i vår familj, och dess-

utom är det bra lockande för oss två flickor att någon gång komma ut på en liten förlustelse.

Han såg halft förvånad på den unga flickan, som talade så öppet, och visste knappt hvad han skulle svara, hvarför han inskränkte sig till att med en lätt lyftning på hatten yttra:

— Hur skulle jag kunna misstyda en sådan sak? Skowgaard har för öfrigt redan för mig omtalat sin bekantskap med er och er familj.

Man hade nu hunnit fram till det lilla kaféet. Skowgaard sprang uppför de få trappstegen, öppnade dörren och bjöd med en artig gest de öfriga att stiga in. Derinne var det vid denna tid på dagen ännu temligen lifligt. Unga journalister och aktörer, som höllo på med sin middag eller just slutat densamma och nu rökte sina cigarretter, sutto i små grupper och afhandlade dagens frågor. Här och der satt en ensam halfgammal stamgäst af den gamla köpenhamnstyp, som man ännu någon gång får se på restauranter af denna klass eller måhända i någon af de små gammalmodiga vinstugorna. Skowgaard fick i det samma tag i den kypare, till hvilken han skrifvit angående middagen, och denne förde nu sällskapet in i ett litet hörnrum, skildt från den öfriga matsalen genom ett par temligen urblekta gardiner. Det lilla rummet var emellertid bättre, än man, att döma af entréen, kunde väntat. Möblerna voro nya och snygga, och matbordet var prydligt och nätt anordnadt. En liten blomsterbukett vid hvarje kuvert kom Silfverhjelm att med förargelse erinra sig, att han glömt sina gula rosor hemma på hotellet. Men hvad betydde väl åtta kronor?

Man hjälpte damerna att befria sig från hattar och kap-

por. Laura var vid ett strålande humör, och äfven Olga, som hittills varit tyst och fåordig, började, under det hon drog af sina handskar, att få en högre färg, lifvad af dessa egendomligt uppiggande känslor, som ovillkorligen gripa en qvinna, hvem hon än vara må, då hon är bjuden på en liten hemlighetsfull tillställning i enskildt rum.

Man tog plats. Silfverhjem, som hade Olga på sin högra sida, skänkte föga uppmärksamhet åt sina öfriga bordskamrater — en sak, som dessa ej heller tycktes lägga märke till.

Han egnade sig uteslutande åt Olga, hvilken han i dag fann dubbelt vackrare än föregående afton, och han fann sig halft berusad af lycka, då hennes köld allt mer tycktes upp-tina och lemna plats för en okonstlad glädtighet.

Champagnen kom in och ökade allt mer och mer den glada stämningen; och när Skowgaard frågade, om man ej borde röka en cigarrett mellan rätterna, var det ingen som nekade. Olga såg en stund litet tveksam ut, men då Silfverhjem skyndat att förklara, att i Sverige nästan alla damer rökte, tog hon en cigarrett ur hans silfveretui och tände den. Hon såg förtjusande ut, der hon satt, endast fasthållande cigarretten med det yttersta af läpparne, ett sätt, som kom henne att skjuta fram munnen ungefär som till en kyss, och hvar gång röken af luftdraget drefs i hennes ansigte, rynkade hon på sin lilla raka näsa på ett sätt, som kom dem alla att skratta . . .

Man började komma in i denna slappa, behagliga sinnesstämning, som följer af en god middag. De båda herrarne, som ännu voro trötta efter gårdagens orgier, kände också en verklig lättnad då kaffet serverades, och de fingo

sjunka ned i de mjuka sofforna, tätt tryckta intill sina bordsdamer.

När Silfverhjelm satt så bredvid Olga, kände han sig gripen af denna slöa instinktlika längtan efter kärlek, som följden vanligen är af en genomvakad natt, och han greps af ett våldsamt begär att få taga henne i sina armar och med kyssar och smekningar tvinga henne att dela hans egna känslor. Han erinrade sig dock Skowgaards yttrande från föregående afton, att han måste behandla Olga som en prinsessa, om han önskade vinna henne, och nöjde sig därför med att fatta och sakta trycka hennes hand. Hon ryckte först till och såg förebrående på honom, men drog ej tillbaka handen, utan lät den slappt ligga qvar i hans, då och då genomskakad af en nervös rysning.

Vid halfnötiden förklarade Olga att det var tid att gå hem. Hon var som vanligt den förståndigaste af systrarne och bemötte herrarnes invändningar med den bestämda anmärkningen, att det för fru Larsens skuld var nödvändigt att bryta upp nu.

Då de lemnade kaféet, kommo Laura och Skowgaard några steg före, och Silfverhjelm begagnade tillfället att erbjuda Olga sin arm, som hon hastigt fattade. Silfverhjelm gick tyst vid hennes sida, önskande att få uttala de känslor, han hyste, men fruktan att genom en brysk förklaring sårade den skygga unga qvinnan höll honom tillbaka. Då de slutligen sågo det hus, i hvilket systrarne bodde, brast han ut:

— Fröken, ni må hålla mig för vansinnig eller hvad ni vill, men det är mig omöjligt att tåga längre. Förlåt mig, och döm mig ej för hårdt, då jag säger, att jag älskar er.

Han böjde sig ned och tryckte en lidelsefull kyss på

hennes hand. Hon ryckte åter till på det nervösa, passionerade sätt, som han märkt inne på kaféet, och svarade utan att se tillbaka på honom, der han stannat på trottoiren efter att ha släppt hennes arm:

— Herr baron, låt mig tala rent ut, och blif ej ond deröfver. Ni kan förstå, att en stackars flicka som jag, som kanske fått en smula mera bildning än jag behöfver, finner det angenämt att en och annan gång få vara tillsammans med verkliga gentlemän. Jag vill ej neka, att jag tycker mycket bra om er och framför allt ert sätt, som är så olika de herrars uppträdande, med hvilka jag är van att umgås. Jag ber er dock om en sak. Tro nu ej, att jag är en vanlig butiksmamsell, med hvilkens känslor ni efter behag kan leka! Låt oss vara goda vänner, låt oss träffas hur ofta som helst, men lofva att respektera mig, att behandla mig, som om ni vore min vän, och icke så, som herrar af er klass bruka behandla mig och mina stackars medsystrar. Jag rår ju ej för, att jag blott är en butiksflicka.

Hon for hastigt med näsduken öfver ansigtet, som för att dölja sina tårar.

Silfverhjälm grep henne hårdt om armen med båda händerna:

— Olga, du får förlåta, att jag kallar dig vid ditt namn, men jag kan ej annat. Från första ögonblicket jag såg dig, älskar jag dig och känner att våra öden äro förenade. Du talar om dina kamrater, du har inga, ty en qvinna som du står utan like i världen. Har jag varit för djerf? I så fall svär jag, att det skett ofrivilligt, och jag lofvar, att då vi nästa gång råkas, vara förståndig och endast tala om likgiltiga

saker. Har jag burit mig illa åt, så förlåt mig... Svava, älskade, du är ju ej ond längre?

Hon smålog genom tårarne, och i det hon fäste en lång, varm blick på honom, svarade hon vemodigt:

— Jag är visst ej ond på er, men betänk dock vår ställning. Ni är en rik, förnäm man, och hvad är jag för er? I dag kanske en vacker leksak, som det är roligt att ega. I morgon ett besvärligt påhäng, som ni önskar befria er från.

— Nej, låt mig fortsätta! — afbröt hon, då han ville komma med sina försäkningar. — Jag kan aldrig bli er hustru, äfven om ni skulle vilja uppoffra er ställning för att ega mig helt, går jag aldrig in derpå. Nej, låt mig hellre gå min egen väg! Jag talar öppet. Måhända kunde jag bli er älskarinna, men — hvad blefve då följderna? En kort, lycklig tid, och sedan stode jag öfvergifven och föraktad af er, och mitt lif vore förstördt. Ack, jag ber er, låt oss vara goda vänner, men intet mera, tänk en smula på mig också! Allt hvad jag har är ju mitt goda rykte.

Hon brast i nervös gråt, Silfverhjelms hann ej svara, ty de hunno i det samma fram till Skowgaard och Laura. Han kunde endast passioneradt kyssa hennes hand och hviska:

— Olga, jag älskar dig, huru våra förhållanden än måtte gestalta sig. Var öfvertygad derom!

Men det var tid att säga adjö. Silfverhjelms tryckte ännu en kyss på den unga kvinnans hand och gaf Laura en vänlig handtryckning. Så nickade de båda flickorna en sista gång i porten, stängde den och lämnade herrarne ensamma på trottoiren.

— Nå, min vän — frågade Skowgaard — hvad tycker du om vår dag? Jag för min del är ganska belåten.

— Du är en engel -- svarade Silfverhjelm -- som stält till detta! Jag skall aldrig glömma den tjänst, du gjort mig.

Skowgaard skrattade som vanligt:

— Så, så, är det nu lika häftigt igen? Nå, äfven jag har ej skäl att beklaga mig. Jag har i dag gjort större framsteg hos Laura än jag vågat hoppas, och detta har jag dig till stor del att tacka för, ty Olga brukar annars på ett obehagligt sätt kontrollera sin systers handlingar; men dertill saknade hon, gud vare lof, tillfälle i afton, då du upptog all hennes tid. Men hvad skola vi nu taga oss till nu? Klockan är ännu knappt nio, och vi kunna ju ej som ett par medeltidstrubadurer blifva stående hela natten utanför våra skönas fönster. Skola vi gå in i cirkus ett slag?

— Ja, gerna för mig, jag går med hvart som helst, ty jag måste tala med dig om Olga, ju längre, ju bättre.

— Nå -- skrattade den andre -- jag skall följa din poetiska flykt, och hoppas att du ursäktar, om jag kastar en och annan öm tanke på Olgas stackars syster, som ju är henne så långt underlägsen i allt.

— Tag nu ej illa upp -- bad Silfverhjelm -- du är ju sjelf kär och vet, att man då ej har öga för annat än det älskade föremålet. Gud skall veta, att jag inser, huru förtjusande fröken Laura är; men jag tycker att du borde vara glad, att jag ej är af alldeles samma smak som du. Det blefve ju eljes intet annat än scener af gräl och svartsjuka oss emellan.

— Ja, naturligtvis är jag nöjd, och jag gillar i allo din

smak, och får till och med erkänna att Olga i sjelfva verket är vackrare än system.

Silfverhjelm tryckte tyst hans hand. De hade under tiden hunnit ned på Kjöbmagergade och till Amagertorv. Här stannade Skowgaard.

— Nå — frågade han — skola vi gå i cirkus — eller hvarthän?

Den andre funderade ett ögonblick, och svarade derefter:

— Vet du, i cirkus träffar man så många bekanta, och det tilltalar mig ej alls i afton. Låt oss gå in i »Kisten» i stället! Du kan vara öfvertygad — tillade han, då Skowgaard började småskratta — att jag ej har några planer på Mizzi, och om hon skulle vilja visa sig närgången, skall hon nog få veta, hvad jag tänker om henne.

— Gerna för mig! — Skowgaard smålog fortfarande — vi äro ju mera ogenerade der, och whiskyn kan smaka lika bra på det ena stället som på det andra.

De gingo raskt framåt gatan och befunno sig snart inne i variétésalongen, som var temligen fätaligt besatt. De hade suttit en stund, då ett sällskap af fyra temligen högröstade herrar inträdde genom dörren.

Då Skowgaard fick se dem, utropade han:

— Nej, se bara, der kommer grosshandlare Christensen, som jag förgäfves sökt både i går och i dag! Du ursäktar väl, om jag går bort och talar ett ögonblick med honom! — hvarpå han gick de inkommande till mötes och blef med stojande välkomsthelsingar emottagen.

Ridån gick i det samma upp, och Silfverhjelm, som hittills endast egnat föga uppmärksamhet åt scenens prestationer, blef genast mera intresserad, då han fick se sina båda

bekantskaper från gårdagen uppträda. Mizzi fick strax ögonen på honom och fixerade honom oafbrutet, under det hon sjöng. Trots sina föresatser att ej mera egna henne en enda tanke, kunde han dock ej värja sig från en viss värme, då han tänkte på föregående afton och natt, och då han betraktade hennes lilla behagliga ansigte med sin käcka upp-näsa, hennes figur och framför allt hennes fina smalben och fötter, måste han inom sig erkänna, att hon var nästan lika vacker som Olga. Men hon var ju blott en chansonettsångerska, och han kom ihåg sitt löfte att aldrig mera inlåta sig med henne.

I detsamma ridån gick ned, kom Skowgaard fram och sade:

— Tillåter du kanske, att jag presenterar dig för mina vänner? Jag måste tala en del med Christenssen, ty han skall resa i morgon bittida. Kom nu med, så gå vi och supera.

Silfverhjälm såg bort på sällskapet, men då han såg deras rödbrusiga ansigten, hvilka hemtat sin färg af aftonens dryckjom, svarade han tvärt nej, och motiverade sitt afslag dermed, att han var trött och önskade gå hem.

— Som du vill! — genmålde Skowgaard — jag tror för öfrigt ej, att du kan ha vidare roligt af att vara tillsammans med dem; men du ursäktar väl, om jag lemnar dig, ty det gäller verkligen viktiga affärer.

— Ja, för all del, gå du gerna med dem! jag sitter kvar en stund och dricker ur min grogg och kryper sedan i säng.

Han såg Skowgaard gå bort till sällskapet, som bullersamt bröt upp och lemnade lokalen.

Då han blifvit ensam, genomgick han i tankarne dagens händelser, och ju mera han tänkte på Olga, och den passion, som genomströmmat honom, då de sutto tillsammans i kaférummet, desto snabbare och hetare kände han blodet rinna genom ådrorna. Han kände sig gripen af en dof, djurisk längtan efter sinlig kärlek, ett behof att famna en naken qvinna, lika godt hvem, då det nu ej kunde blifva Olga, och inandas denna varma doft af människokött, som kommer mannen att glömma all besinning . . . Nästan utan att han sjelf kunde redogöra för, huru det tillgätt, såg han kyparen gå in med en biljett till Mizzi; och en timme senare satt han vid hennes sida i en soffa. —

Då Silfverhjelms följande morgon klädde sig och i minnet genomgick nattens händelser, var hans mest förherrskande känsla ett slags blygsel öfver det passerade; han beslöt att ej låta Skowgaard veta ett ord derom. Vid blotta tanken på att Olga skulle få veta, det han, efter deras halfva kärleksförklaring på aftonen, kastat sig direkt i en chansonett-sångerskas armar, bäfvade han. —

Han gick småhvisslande ned för trapporna och gaf då och då med en skarpare, mera utdragen ton luft åt den förvåning, han kände öfver sig sjelf och sin egen svaghet att äfven i går ha gifvit efter för en målad kokotts förförelsekonster. Nu liksom dagen förut skylde han på champagnen, och svor åtskilliga dumma eder på att något dylikt aldrig mera skulle ske.

Nere i kaféet bestälde han sig en god frukost, och då han fann att klockan redan var tio, skickade han ett bud att hans koffertar skulle packas och hans räkning skickas ned till honom. Han hade nämligen ej glömt sitt löfte att vara

senast klockan elfva hos Hvalsöe. Just under det han höll på att klarera sin räkning, trädde Skowgaard in genom dörren åt Hovedvagtsgade och tog utan ceremonier plats vid hans bord.

— God morgon, käre vän! — sade han — du flyttar väl i dag öfver till pensionatet, så att vi ju förr dess hellre få på allvar kampera tillsammans?

— Ja visst fan — svarade Silfverhjelm temligen snäsigt — det är ju öfverenskommen sak.

— Se så, se så — svarade Skowgaard — jag skall ej mer genera dig, om du så vill. Om du önskar det, skola jag och mina båda besvärliga flickor för alltid försvinna från din horisont. Nå, säg ifrån bara?

Silfverhjelm kände med sig, att det skulle vara ett nöje att få örfila upp Skowgaard, men inseende, att detta skulle göra slut på bekantskapen med Olga, sade han endast:

— Se så, låt oss nu ej komma i gräl för småsaker! — och halft skämtande tillade han: — då kunde det för öfrigt gå dig illa.

Skowgaard svarade ej, men krökte armen, en rörelse som visade en muskulatur värdig en boxare.

Silfverhjelm såg med en viss beundran på sin kraftige danske vän och erbjöd sig att bjuda på ett glas champagne såsom förlikningsskål. Nåja! Detta var nu en sak, i hvilken Skowgaard måste instämma och inom kort stod en butelj Perrier-Iorüt på bordet.

Redan den första klunken förjagade fullständigt det dåliga humör, som följt på nattens utsväfningar, och de båda vännerna började utbyta sina tankar om föregående aftons händelser.

— Roade du dig tappert i går med dina vänner? frågade slutligen Silfverhjelm i litet försmädlig ton.

— Åh ja! — svarade den andre — vi superade i Kongens Klub med några flickor, som de redan förut bestält. Ja, du gick väl beskedligt hem och lade dig?

— Naturligtvis! — svarade Silfverhjelm, under det han till sin förargelse märkte, att han rodnade — när jag druckit ur min grogg, gick jag hem och lade mig.

Skowgaard kastade en listig blick öfver kanten på sina glasögon:

— Ack, lycklig du, som så tidigt kom i ro! Jag stackare fick hålla på till klockan fyra i dag på morgonen. Det var för resten rätt egendomligt — afbröt han. — Då vi superade i går afton, hörde jag en svensk herre jollra med en donna i rummet bredvid, och hade kunnat svära på, att det var du. När de sedan gingo sin väg, igenkände jag Mizzi. Honom såg jag endast på ryggen, och nog påminde han om dig, men efter du i god tid gick hem, måste det ju ha varit en annan. Jag gratulerar dig till att lilla Mizzi så snart tröstat sig.

Han brast åter ut i detta hesa, nervösa skratt, som för hvarje gång föreföll Silfverhjelm mera pinsamt.

De sutto en stund och sågo hvarandra skarpt i ögonen, under det Skowgaard skrattade, så att det klunkade i magen på honom. Till slut måste Silfverhjelm skratta med, och, i det han höjde sitt glas, sade han:

— Nå, skål då, gamle kamrat! Eftersom du spionerar på mig, kan jag så godt erkänna, att jag var med Mizzi i klubben i går — men gud hjälpe dig nu om Olga får veta det!

— Tack skall du ha! — inföll Skowgaard — jag spio-

nerar visst icke. Det var en händelse att jag fick se dig, och du kan inse att jag är lika rädd som du, att flickorna få veta något om våra extra äfventyr. Jag, som presenterat dig, är ju i viss mån ansvarig för dig, och för öfrigt vet jag ej hvad nytta jag skulle hafva af att hindra din kärlekshandel med Olga. Lika gerna kunde ju jag misstänka att du motarbetar mig hos system. Nej, skål käre vän! Låt oss dricka ett glas i botten för vår vänskap, den jag hoppas skall blifva bestående! Jag hoppas, att vi, innan denna vår gemensamma kampanj upphör, i segerböckerna kunna uppskrifva Laura och Olga. Skål!

Silfverhjelm kände sig sårad af den andres cynism och den frihet, han ådagalade i deras ännu temligen färska bekantskap, men med sin vanliga slapphet tänkte han blott: Man måste tjuta med ulfvarne! — och då han samtidigt besinnade, att Skowgaard, åtminstone för tillfället, var den enda, som kunde bereda honom tillfälle till dessa små pikanta middagar på afsides liggande kaféer, beslöt han sig för att tåla hvad som helst, hellre än att förlora hoppet att en gång få ega Olga helt och hållet. Han betvang därför sin motvilja och klingade med Skowgaard, i det han sade:

— Skål, måtte vår bekantskap aldrig lända oss till annat än nytta och nöje!

Kaffet och likörerna kommo in. Då de tändt sina cigarretter, berättade Skowgaard, att det i morgon var maskerad på Casino, och att Laura och Olga möjligen kunde lockas dit.

— Vi kunde ju följas åt på balen och sedan i god tid resa hem och supera i pensionatet, der fru Larsen kunde möta oss — slutade han.

Silfverhjelm spetsade öronen och försökte att visa sig lugn och reserverad, men misslyckades ohjelpigt.

— Har du talat med flickorna om saken?

— Ja, men det är länge sedan, långt innan du gjorde deras bekantskap. Jag hoppas dock, att du i går uppfört dig så, att du ej skrämt dem.

— Nej, nu blir det för starkt, min käre Skowgaard, då jag satt hela eftermiddagen och vågade knappt röra Olgas fingrar, under det du gjorde gud vet hvad! Och så är du nog oförskämnd att undra om jag uppfört mig oanständigt! För min skull kan du vara lugn, flickorna komma nog, om du blott själf lofvar att hålla dig i styr.

Skowgaard skrattade hjertligt och sade, under det han torkade sin pince-nez:

— Nå, det är väl så godt, att jag bekänner kort. Det är redan en uppgjord sak mellan fru Larsen och mig, och Laura förklarade i går på min förfrågan, att din närvaro endast skulle förhöja festens behag. Jag har därför redan gjort allt hvad supén beträffar klart, skaffat biljetter och vagnar, och tillsagt flickorna att vara färdiga klockan half nio i morgon! Det blir nu din sak att öfvertala Olga, för den händelse hon skulle visa sig motsträfvig . . .

* * *

Silfverhjelm använde större delen af dagen att ordna sin lilla våning på ett så elegant och hemtrefligt sätt som möjligt. Under en stor del af förmiddagen dref han omkring i butikerna och skaffade sig en massa småsaker, egnade att borttaga rummens hotellaktiga utseende. Vid sextiden

på eftermiddagen hade han, tack vare sin medfödda goda smak och sin fullkomliga likgiltighet hvad kostnaderna beträffade, fått våningen i ett skick, som tillfredsstälde honom sjelf och aftvang den vid lyx mindre förvande Skowgaard det ena beundrande utrope efter det andra. Silfverhjelm blef likväl ganska nöjd, då denne, sedan våningen var ordnad, förklarade, att han måste gå ut och äta middag med ett par affärsvänner.

Det kändes riktigt skönt att få vara i fred och ro en afton. Belåtet hvisslande spatserade han ned till d'Angleterre och intog der under behagligt lugn sin middag. Då han druckit kaffe och rökad sin cigarr, under det han studerade de svenska tidningarne i kaféet, var han en smula rådvill, huru han skulle tillbringa sin afton.

Ett ögonblick funderade han på varietéerna, men erinrade sig sin föresats att »vara stark», och gick i stället bort till kungliga teatern, der föreställningen just var börjad...

Då han inemot klockan tolf kom hem efter en lätt supé hos A'Porta, kände han sig helt stolt öfver sin egen ståndaktighet, och när han, då han klädde af sig, på sitt bord fann en biljett med Mizzis handstil, brände han helt lugnt upp densamma, utan att göra sig besvär med att öppna kuvertet, släckte sedan ljuset och insomnade i den fasta öfvertygelsen, att en solidare och förståndigare ung man än han knappast vore att finna i hela Köpenhamn. —

Solen stod högt på himlen, då han vaknade. Han låg en lång stund och sträckte sig lättjefullt, med halfslutna ögon, men kom så plötsligt att tänka på, att det var redan tredje dagen, han var i Köpenhamn, utan att ha besökt den läkare, för hvilkens skull han egentligen rest dit. I ett plöts-

ligt anfall af energi sprang han upp och började kläda sig samt ringde och bestälde sin frukost. — Just som han skulle lemna frukostbordet, kom pigan in och lemnade ett kort från Skowgaard, hvilken, enligt hvad hon berättade, gått ut redan klockan åtta. Å kortet stodo blott följande: Möt mig här klockan fem för uppgörelse angående balen. S. —

Silfverhjelm tillbragte en lång timme i läkarens väntrum; och då konsultationen ändtligen var slut, gick han till kaféet i d'Angleterre och tog plats vid sitt vanliga bord samt skref ett långt bref till sin förvaltare hemma i Sverige och ett kortare till sin syster, den enda han hade kvar af sin familj. Han tänkte med en viss känsla af obehag på hvad hans kära lilla Anna, som efter sitt giftermål blifvit alltmera allvarlig och litet böjd för det religiösa, skulle säga om hon hade haft en aning om det äfventyr, hvori han stod i begrepp att kasta sig. Så såg han på klockan och fann att den endast var tre; och trots det läkaren förbjudit honom att dricka annat än bordeaux, bestälde han sig en absinth. Ett enda glas kunde ju ej skada! Då han blandat absinthen och smuttat på den, tyckte han emellertid, att det smakade tvålvatten och requirerade i stället cognac och wichyvatten, dock med den gamla föresatsen, att det var sista gången han drack sprit, åtminstone på förmiddagen.

* * *

I Casinos stora, präktigt upplysta trappuppgång, vimlade det af balgäster i mer eller mindre lyckade kostymer. Herarne hade strax efter åtta afhemtat flickorna i deras bostad, och hade på vägen varit inne i ett par butiker och skaffat dem handskar och blommor.

Strax före nio hunno de fram och lemnade sina öfverplagg nere i vestibulen. Laura var iklädd en förtjusande spansk dräkt af gult siden med svarta spetsar, under det Olga bar en ljusblå herdinnekostym, som passade utmärkt till hennes skära hy och blonda hår. Båda voro maskerade, under det herrarne deremot föredragit att uppträda i vanlig baldräkt och utan mask.

Då de kommo in i stora salen, som redan var fylld nästan till trängsel, omringades de af en mängd herrar, bekanta med Skowgaard, hvilka naturligtvis anade hvilka de båda maskerade damerna voro, och nu ville hålla sig framme för att få en dans. Innan Silfverhjelms visste ordet af, såg han Laura och Olga sväfva bort med ett par främmande kavaljerer. Han vände sig förbittrad till Skowgaard:

— Jaså! var detta meningen med vår maskerad? Vi båda skaffa damerna kostymer och blommor, resa hit med dem och så vidare, och när de sedan dansat nog med sina fördömda bodbetjenter, få vi det nöjet att bjuda dem på supé och sedan följa dem hem, under det vi, tyst beundrande, höra på, huru de utbyta sina tankar om den förtjusande afton, de tillbragt. Jag har ta mig fan lust att resa hem ifrån det hela och söka upp Mizzi i stället.

— Nå nå! — genmälde Skowgaard i lugnande ton. — Var nu ej så het! Du kan ju förstå, att flickorna ha många bekanta här, som också vilja dansa ett hvarf med dem — och det kan man ju ej neka dem rätt till. Säg nu bara ingenting häftigt åt Olga — ty tro mig, att det värsta du kan göra, är att såra hennes stolthet. Kom nu i stället och drick ett glas punsch, så söka vi, när dansen är slut, upp flickorna och tala förstånd med dem.

Silfverhjelm bet sig i mustascherna och såg nervöst ut öfver salen, der Olga alltjemt dansade med en lång, mörk herre, hvilken i hans ögon såg odrägligt fräck ut, men följde slutligen med Skowgaard ner i buffeten, der den senare skafade en liten trefflig plats i en vrå, som kunde afstängas med röda gardiner.

Punschen kom in, och Silfverhjelm störtade hastigt ned två glas efter hvarandra, hvarpå han utan att säga ett ord reste sig och gick upp i balsalen igen. Uppe i trappan mötte han Olga och hennes kavaljer och frågade i nästan hård ton, om han finge dansa nästa dans med henne. Olga nickade lätt, i det hon svarade:

— Kom och hemta mig i buffeten, när nästa dans spelas upp.

Silfverhjelm kände sig i stånd att mörda den honom okände rivalen, som nu skulle lägga beslag på Olga under hela pausen.

Vid uselt humör gick han ned igen, och hans förargelse ökades, då han såg Skowgaard och Laura sitta bakom de nedfälda gardinerna med en champagne-butelj framför sig.

— Hvar är Olga? — frågade Laura hastigt, då Silfverhjelm inträdde.

— Det vete fan! — svarade han brutalt. — Jag antager, att hon underhåller sig med er blifvande svåger.

Han slog sig ned, sträckte benen ifrån sig och tände en cigarrett.

Laura tittade en stund på Skowgaard, som skyndade sig att medlande säga till den andre:

— Var nu lugn, du vet ju, hvad jag sade nyss, och jag hoppas, att du ej stör aftonens nöje med att ställa till

något uppträde. Se så, Laura, nu börjar mazurkan, adjö så länge, min vän! Jag hoppas du är vid bättre humör, då vi komma ned igen...

De gingo, och äfven Silfverhjelm reste sig och gick ut i kaféet, der nu en oerhörd trängsel rådde, i det alla skyndade mot utgångarne. Han stannade ett ögonblick, såg sig omkring och upptäckte Olga med sin dansör sittande vid ett bord i andra ändan af salen. Han gick långsamt dit bort och tyckte sig med tillfredsställelse märka, att hon, sedan hon å sin sida upptäckt honom, endast egnade föga uppmärksamhet åt sin mörklockige beundrares ord. Denne steg också genast upp, och med en bugning för Olga aflägsnade han sig, under det han spände ett par allt utom vänliga ögon i Silfverhjelm, som skyndade att fatta Olgas arm och föra henne bort mellan raderna af bord och stolar ut i korridoren...

Då de kommo till foten af trappan och hörde polkamelodien, hvilken förekom hans svenska öron något konstig, stannade han plötsligt och sade:

— Fröken Olga, jag tror knappt, att jag kan dansa edra danska valser och polkor — vill ni försaka denna enda dans och i stället sitta och prata en stund med mig?

— Gerna! — svarade hon — men då skall ni i stället lofva mig att tala om, hvarför ni är så besynnerlig i afton.

Hon smålog på ett förtrollande sätt mot honom, och han fann ej annat svar än att trycka hennes hand med sin lediga venstra, då de gingo bort till sitt kryp in och förhängena tungt föllö ned bakom dem.

De togo plats; Silfverhjelm fylde ett par glas, lemnade Olga det ena och drack ur sitt eget, hvarpå han fortfor att

tigande se på sin dam. Olga började bli nervös och nästan ond öfver hans märkvärdiga uppträdande denna afton, och bröt till slut sjelf tystnaden:

— Ni frågade mig om jag ville försaka en dans för att i stället sitta och prata med er — och det vill jag ju gerna! Men jag får erkänna, att jag tror mig hafva gjort ett dåligt byte, om er konversation ej blir lifligare än hittills.

Han sprang häftigt upp från sin plats:

— Kära fröken Olga! förlåt mig, jag vet ju sjelf att jag är oresonlig. Men jag rår ej för det. Ni bör veta, efter hvad som sist passerat oss emellan, att jag älskar er mera än hvad kanske är bra för oss båda, och därför har jag varit så olycklig i afton. Jag tänkte då vi tillsammans foro hit, att jag skulle få ha er alldeles för mig sjelf, och skänkte ej en aning åt den möjligheten, att ni här hade andra bekanta, som också hafva anspråk på er. Det var dumt af mig, men jag hoppas att ni förlåter mig. Dansa med hvem ni vill, jag skall ej ett ögonblick mera plåga er med min dumma svartsjuka! Jag är glad och tacksam, ty jag vet ju, att jag får vara tillsammans med er under resten af aftonen . . .

Han kastade en lång varm blick på henne och böjde sig ned för att kyssa hennes hand, hvarvid Olga kände en brännande varm droppe falla på densamma.

Då han åter lyfte upp hufvudet, mötte han en djup och öm blick, som tycktes gömma tusende löften om genkärlek, och nästan hänryckt hörde han henne svara:

— Herr baron, ni tror kanske illa om mig, som efter så kort bekantskap som vår, talar så öppet . . . men ni bör också besinna, att min uppfostran är en annan än er, jag är ju till hälften naturbarn och har ej blifvit vand att lägga

band på mina känslor och ord. Ni har säkert redan märkt, att jag ända från vårt första sammanträffande intresserar mig blott allt för mycket för er. Kanske det blir en olycka för mig, det vet jag ej . . . och det får gå hur det vill — men ni är orättvis, som ej vill tillåta mig att egna min uppmärksamhet åt någon annan än er, isynnerhet här i afton. Ni kan vara säker på att i min umgängeskrets såväl som i er egen spelar förtälet en betydlig roll. Inom kort komma nog människor att klandra mig därför att jag alltför mycket umgås med er. Er gör det ju ingenting, det är bara ett litet hvardagligt tidsfördrif, men med mig, en obetydlig flicka, som ej eger något annat än mitt goda rykte, är det en annan sak.

Silfverhjelm kände sig rörd och ville just svara, då förhången skötes åt sidan och Skowgaard inträdde med Laura.

— Puh, en sådan värme! — sade Skowgaard i det han satte sig och fläktade med sin näsduk. — Ni äro då bra förståndiga, som sitta i lugn och ro här nere, i stället för att knuffas uppe i den der bakugnen, som kallas balsal. Kära fröken Laura, låt oss få ett glas champagne! Se så — ropade han, då Laura med halft förtrytsam min vände upp och ned på den tomma buteljen — nu har ungherrskapet druckit ur hvarenda dröppe!

Han knackade flera gånger förgäfves i bordet och fick slutligen beqväma sig att sjelf gå ut och hemta en ny butelj vid disken.

Då han kom tillbaka och sedan alla druckit, slogo de sig så beqvämt som möjligt till rätta och tände sina cigarretter.

— Nå, min bror — frågade Skowgaard efter de första blossen — börjar det dåliga humöret så småningom att ge sig?

Silfverhjelm skrattade lätt.

— Åhja, du känner mig ju och borde veta, att jag aldrig brukar gå länge och surmulen äfven om jag blifvit förgad af en eller annan anledning. Jag endast beklagar, att jag ej är hemma i de danska danserna och således ej kan bidra till att roa damerna.

— Nå, hvad den saken beträffar — genmälde Skowgaard — är det ju för sent att beklaga dig, ty klockan är öfver half elfva, och senast klockan elfva måste vi vara hemma, så att fru Larsen slipper vänta för länge på oss. Ja, hvad säga damerna om saken?

— Jo, när vi ändå inte stanna öfver demaskeringen — svarade Laura genast — kunna vi fara när som helst, ty innan dess lär här ej bli synnerligen lifligt — eller hvad tror du, Olga?

Olga kastade en snabb blick på Silfverhjelm och tycktes läsa hans tankar. — Jo, låt oss gerna resa hem, det skulle bli roligt att supera så der för oss sjelfva! Vi kunna ju sedan fortsätta dansen, ty jag har hört, att baronen har piano, och tante spelar gerna för oss. Tänk, då kunna vi ju lära baronen att dansa på danskt manér! — hon klapade i händerna vid tanken på denna lilla fortsättning af balen.

Damerna påsatte ånyo sina masker, och så bar det i väg genom kaféet, der ånyo en fruktansvärd trängsel rådde, ty tonerna af en tyrolervals bjödo dämpadt ned från balsalen, och alla skyndade dit upp för att deltaga i dansen. Korridoren och vestibulen voro nästan tomma. Här och hvar stötte man dock på ett par, som samtalade med låg röst. Silfverhjelm såg nästan medlidsamt på dem i det han tänkte: Arma tokar, ni känna er lyckliga med de små eröfringar, ni

gjort i qväll! men jag är dock i närvarande stund den enda i hela Köpenhamn, som har några utsigter att eröfra Olga.

Man hade kommit öfverens att hafva supén hos Silfverhjem, då Skowgaard endast disponerade två rum, och fru Hvalsöe hade gjort allt för att få den lilla våningen så prydlig som möjligt.

Matsalen strålade af ljus och doftade friskt af de stora rosenbuketter, som lägo spridda öfver hela bordet ibland det porslin och silfver, som baronen skaffat sig för sin vistelse i Köpenhamn. Salongen var likaledes full af blommor och vällukter, och den plats, der pianot — för tillfället utflyttadt i salen — brukade stå, intogs nu af ett bord med frukter och sötsaker samt en stor champagnekylare med rikligt innehåll. Den lilla vackra sängkammaren var inredd till damernas toilett, och Silfverhjem, som af gammalt var vand vid bortskämda kvinnors smak, hade för aftonen anskaffat en mängd af dessa småting, som damer behöfva, då de komma från en bal, — saker, dem endast en kvinna eller en man, van att intimt umgås med kvinnorna, kan uppfatta.

Herrarne hade gifvit sig god tid att tvätta af sig baldammet och utbyta sina frackar mot beqväma smokingjackets, men funno dock salongen tom, då de kommo ned. De togo plats och lyssnade till det glada surret inifrån sängkammaren. Flickornas friska röster blandade sig med fru Larsens stämman, som emellanåt lät höra sig, då skrattet blef för uppsluppet, och då och då hördes fru Hvalsöe, hvilken tycktes tjenstgöra som kammarjungfru, halft förtviflad utropa: Nej, men sitt då stilla, fröken, annars kan jag omöjligt komma er!

Rätt som det var, hördes Laura helt förtjust utropa:
— Olga, Olga! har du sett, hvad kan detta vara?

— Se så för tusan, nu revidera de i mina lådor —
utbrast Silfverhjelm skrattande.

Skowgaard rusade upp och bort till dörren:

— Mina damer, viljen I hålla er i styr, eljes komma
jag och baronen in för att upprätthålla ordningen!

Ett förfäradt skrik, omvexlande med löften om lugn,
blef svaret; och då Skowgaard fortfarande med sin allvarligaste stämma förklarade att de senast om fem minuter måste vara färdiga för att få något med af supén, svarade tanten å flickornas vägnar, att de på ögonblicket skulle komma ut.

Ögonblicket blef i sjelfva verket en fjerdedels timma, under hvilken tystnaden endast då och då afbröts af ett litet undertryckt, fnittrande skratt eller en hviskning inifrån sängkammaren; men om herrarne funnit tiden lång, fingo de riklig ersättning, då dörren äntligen gick upp och damerna kommo ut.

De båda flickorna voro ånyo lika fraicha som före balen, doftande af denna obeskrifliga parfym, som omger en ung kvinna.

Deras hår var åter upplagdt i mjuka vågor, och ingen kunde, ehuru de ännu voro i sina maskeraddrägter, se att de ett par timmar deltagit i en bal.

— Till bords, mitt herrskap! — utropade Skowgaard, i det han bjöd fru Larsen armen . . .

Efter supén serverades kaffe inne i salongen. Fru Larsen fylde kopparne, och under det hon bar ikring dem, satt Silfverhjelm tyst, nästan hypnotiserad, och slukade med

blickar Olgas slanka figur. Hennes korta klädning lemnade smalbenet och halfva vaden med sin ljusblå silkesstrumpa synliga, och hvarje gång hans blickar förirrade sig dit ned, genomlades han af en nervös skälfning.

Olga var sig ej lik denna afton. Hon syntes upphetsad af balen och den muntra supén, och den kyla och det lugn, hon föregående aftnarne visat, hade fått vika för en nästan nervös glädthet. Plötsligt märkte hon att hennes hår kommit i oordning under supén, och i litet förargad ton utbrast hon:

— Usch, nu får jag ha tag i fru Hvalsöe, som kan kamma om mig!

— Det behöfs inte, bästa fröken — inföll Silfverhjelms.
— Om ni vill tillåta mig, är jag ganska skicklig frisör.

Alla skrattade, men Olga reste sig och utropade:

— Det är första gången jag har en baron till frisör! Kom då -- men ni är olycklig, om ni ej gör er sak bra!

De gingo in i sängkammaren, hvars dörr han ville tillsluta, men en bedjande blick af Olga kom honom att afstå från sin tanke. Hon tog plats framför spegeln och roade sig, medan han satte eld på spritlampan för bränntången, med att granska sitt ansigte, under det hon gjorde tusen grimaser. Han stod småleende och såg på henne. Utifrån salongen ljödo de andras prat och skratt, och med ens ropade fru Larsen:

— Nu är salen klar, och nu börjar dansen! — Steg ljödo derute, och i nästa ögonblick hördes en smekande vals-melodi . . .

Den unga flickan såg upp, deras blickar möttes, och drifven af en oemotståndlig känsla böjde han sig ned och

lade sin arm om hennes nacke, och deras läppar möttes i en lång, lång kyss. Då han ändtligen reste sig upp, stod han en lång stund med händerna sammanknäppta om hennes hals och blickade in i hennes varma, blåa ögon. Hon kisade lätt genom sina halflutna ögonlock, och han hade svårt att bestämma, om hon såg ond eller lycklig ut. Så kysste han henne ännu en gång och frågade ömt:

— Håller du en smula utaf mig?

Hon svarade ej, men slöt ögonen; och i det hon lutade hufvudet tillbaka, öppnade hon litet på läpparne, så att hennes bländhvita tänder syntes, och detta var mera än ett svar. — Golfiljorna i salongen knarrade under Skowgaards fötter, då han kom för att se hvad de unga tu hade för sig; men han fick intet för sitt besvär, ty, då han inträdde i sängkammaren stod Silfverhjelm med sammanbitna tänder och bemödade sig att få Olgas lockar i riktigt eleganta bucklor.

— Nå? — frågade Skowgaard baronen — vill du inte lära dig att dansa dansk vals? Fru Larsen är halft trött af sitt arbete, och ännu har du ej tagit ett enda steg.

Silfverhjelm måste för husfredens skull tillåta denna ton, ehuru han jäste af vrede hvar gång denna påtvingade vän kom och ville spela mentor. Han svarade nu temligen kort:

— Som frisörsyrket ej ingått i min uppfostran, behöver jag verkligen litet tid att bli färdig. Har du kanske öfning, så var god kom hit och visa dina talanger.

Skowgaard ville gifva ett skarpt svar, men afbröts af Olga, som utropade:

— Låt bli att gräla! annars springer jag genast hem!

Se så, baron, nu sitter håret bra. Låt oss nu gå ut och börja dansen!

De gingo ut i matsalen, der fru Larsen satt vid pianot och hamrade på i någorlunda hjälplig valstakt.

Laura hade lagt embargo på fru Hvalsöe, som till en början nöjt sig med att glänta på dörren, men nu slunkit in genom densamma och tagit plats. Laura låtsade sig vara mycket upptagen af sitt samtal och syntes ej i ringaste mån sakna sin kavaljer, ehuru en uppmärksam iakttagare nog skulle kunnat märka att hon oupphörligt tittade bort mot salongsdörren. Då Skowgaard återvände till matsalen i sällskap med de båda andra, såg hon ej åt honom, men var dock ej nog god skådespelerska att förhindra, det en klar rodnad steg upp på hennes kinder. Samtidigt blef hennes konversation betydligt lifligare, ehuru fru Hvalsöe fick erkänna, att hon hade litet svårt att förstå hennes många gester och sidoblickar.

Silfverhjelms dansade ut med Olga och försökte draga henne med i sitt vanliga raska tempo. Hon dansade utmärkt och fogade sig snart efter takten, men då började alla de andra ropa:

— Nej stopp, ni skulle dansa på danskt manér!

Det var ej annat att göra än att försöka om igen, och så började han en besvärlig lektion i dansk vals. Gång på gång kom han ur denna hoppande, nervösa takt, och hvar gång detta inträffade bad han Olga, att de skulle gå ut och leka hårfrisör — ett förslag, som Olga till en början tillbakavisade, men sedermera endast besvarade med ett skratt, som för hvarje gång ljöd allt slappare och mera eftergifvet.

Efter en stund började emellertid Silfverhjelms blifva trött

på denna dansskola och bad om nåd, i det han föreslog att fortsätta öfningen en annan dag. Olga gaf honom också ett vackert betyg för denna första lektion, och ansåg att litet hvila ej kunde skada. Så gingo de in i salongen och återtogo sina platser, under det fru Hvalsöe bar omkring nyfyllda kaffekoppar och likörglas.

Silfverhjelm satt liksom nyss i soffan bredvid Olga, men platsen tycktes honom nu vara en helt annan. Den kyss, de nyss vexlat derinne i toalettrummet, hade brådt knutit ett föreningsband emellan dem, och det tomrum, som förr skilde dem från hvarandra, var nu som ett rosenskimrande djup, i hvilket de båda kände lust att hänsynslöst kasta sig.

Som ett matt sorl trängde de andras samtal fram till dem. Olga var nog qvinna att skratta med, då hon hörde de andra skratta, och Silfverhjelm nöjde sig med att tyst trycka hennes hand då och då, under det han fördjupade sig i ljufva drömmar om ett samlif med Olga — ett mål, som numera ej tycktes honom allt för aflägsset . . .

Lampan började brinna mattare, fru Larsen hade gått ut för att prata med fru Hvalsöe, och samtalet hade alldeles dött bort under inverkan af denna mattighet, som griper förälskade menniskor, då de få sitta tillsammans ostörda. Silfverhjelm's högra arm hade förirrat sig och hunnit rundt kring Olgas lif, under det han med den venstra tryckte hennes händer, och deras ögon liksom hypnotiserade tycktes blott fördröja att drunkna i hvarandra.

Med ens hördes ljudet af en kyss. Olga ryckte sig undan och satt stolt och upprätt, i det hon sade:

— Jag ser att herr Skowgaard önskar, att vi aflägsna oss.

— Hvad menar ni? stammade den tilltalade litet förlägen.

— Jag menar endast att Laura och jag nu göra bäst i att fara hem. Kom, Laura! — tillade hon och kastade en förebrående blick på systemen.

Laura var röd som ett körsbär och sökte efter ord för att gendrifva sin bestämda syster; men hennes skuldmedvetande var för starkt, och när Olga tagit rätt på tanten, lät hon temligen motståndslöst föra sig ned till vagnen, som redan stod och väntade.

Då damerna åkt sin väg och herrarne, efter att hafva sagt adjö vid vagnen, åter kommit upp i våningen, väntade Silfverhjem att få höra en massa jemmerrop af sin vän, och blef därför helt förvånad då denne lugnt vände sig mot honom och sade:

— Gud ske lof, att de reste hem! Nu skola vi roa oss efter noter! Har du lust att följa med mig till Christensen, som du såg förleden afton i »Kisten», så få vi oss ett ordentligt parti?

— Tja! — svarade Silfverhjem — jag vet knappt hvad jag skall säga. — Han kliade fundersamt i sin ena mustasch.

— Åh jo! — mäklade Skowgaard. — Följ du med! Vi få oss en ordentlig hazard, och du kan vara säker på, att vi finna en del trefliga damer hemma hos honom.

— Ja du, det är just damerna jag vill undvika.

— Jag har sett det de senaste aftnarne.

— Hut och tyst!

— Hut sjelf!

Meningsutbytet afslöts dermed att båda skrattade och togo på sina öfverrockar.

Fru Hvalsöe kom inrullande och frågade, om hon fick släcka och taga ut brickorna.

— Naturligtvis — menade Skowgaard — men först måste man dricka ett glas med värdinnan!

Det fans ännu litet kvar i en champagnebutelj, och sedan de druckit ur, kilade Silfverhjeml bort till pianot och stämde opp en vals, under det Skowgaard dansade rundt med den lilla frodiga gumman, så att hon ännu ej återfått andan, då hon hörde porten smälla igen efter de båda nattsvärmarne. —

Uppe i Christenssens våning var ett förfärligt larm, ehuru der ej, såsom Skowgaard förmodat, funnos några damer; och bullret, som hördes ända ned på gatan, kom Silfverhjeml att känna sig halft betänklig, men hans kamrat hindrade honom från att vända och drog honom med sig uppför trapporna och ringde på.

Värden kom sjelf ut och blef ytterst förtjust, då han igenkände Skowgaard, och blef det ännu mera, sedan han blifvit presenterad för den svenske adelsmannen. Han förde dem in i sin salong, der röken stod tjock som en vägg och gjorde det nästan omöjligt att urskilja gästernas anletsdrag.

Det blef ett häftigt skrapande af stolar, i det alla stego upp under det presentationen försiggick. Christenssen skyndade att räcka de nykomne hvar sitt glas och föreslå en välkomstskål, hvarefter han frågade, om man ej hade lust att öfvergå till ett litet parti »Bazette» i stället för den långtrådiga écartén — ett förslag, som med förtjusning mottogs af sällskapet, hvilket till större delen bestod af tyskar.

Silfverhjeml slog sig ned vid spelbordet, sedan han känt efter om han hade sin plånbok på sig, och tänkte inom sig sjelf att en liten spelvinst kunde vara ganska välkommen, ty

de senaste dagarne hade varit honom rätt dyrbara, och han förutsåg att framtiden ej skulle gestalta sig billigare.

Christenssen höll sjelf bank, och Silfverhjem märkte genast att det skulle komma att blifva ett ganska allvarsamt parti, ty så fort de tretton korten lågo utbredda på bordet, haglade med insatser, mest 50 — och 100 — kronor. Han kände en viss tillfredsställelse öfver att på förmiddagen ha lyftat 1,000 kronor i banken och sålunda kunna spela med en god stund, om ej oturen blefve för svår.

Christenssen vände snabbt upp det ena kortet efter det andra, och det märktes tydligt på den ljudlösa tystnaden och den likgiltighet, med hvilken vinst och förlust emottogos och betalades, att det var en samling vanda spelare. Silfverhjem hade lycka i början och kasserade in åtskilliga sedlar, och då han trodde sig sitta i tur, började han forcera spelet och hålla på en tre, fyra olika kort, men nu var hans tur bruten. En och annan gång vann han väl, men mestadels föll korten upp till bankens favör, och då han slutligen sjelf skulle hålla hank, återstod honom ej mer än en hundrakronosedel och några tior. Med så likgiltig ton som möjligt bad han Skowgaard att få låna 1,000 kronor, till dess de kommo hem, ty denna summa ansåg han nödvändig för att kunna hålla bank. Men denne ryckte på axlarna och pekade med bedröflig min på sin egen hopsmultna kassa, och Silfverhjem var just färdig att låta banken gå förbi sig, då Christenssen, som varit inne i rummet bredvid, kom tillbaka till spelbordet och uppfattade de sista orden af samtalet.

— Tillåter ni, herr baron — frågade han artigt — så vore det mig ett nöje att få lemna er pengarne?

Silfverhjem tvekade ett ögonblick, ty han var ej riktigt

säker på huru mycket han hade kvar att lyfta i sin bank, men spellusten tog öfverhanden, och med en böjning på hufvudet sade han till värden:

— Vill ni lemna mig 1,000 kronor, skall jag återbetala dem i morgon bittida, så fort banken öppnas?

— Med nöje! svarade Christenssen och räknade upp pengarne.

Den lilla paus som detta uppträde förorsakat, tycktes ökat de spelandes ifver, ty Silfverhjelms hade knappt sagt sitt »Faites votre jeu», förrän bordet betäcktes af insatser. Inom två minuter hade han förlorat åtta hundra kronor, och han insåg, att, om han ej vann på nästa uppslag, vore banken sprängd. Han ögnade hastigt öfver bordet och såg, att han dock skulle kunna betala, om blott ej tian, på hvilken 600 kronor voro utsatta, föll upp mot honom.

Med en liten darning, den han var ur stånd att beherrska, vände han upp nästa kort. Gud ske lof! det var trean, på hvilken endast femtio kronor funnos. I nästa ögonblick slog han upp sitt eget kort och höll på att ropa till af glädje, då han såg att det var tian. Han strök in sina pengar och kände sig nu betydligt säkrare, och med detsamma tycktes äfven hans tur återvända. Raskt fortsatte han att vända talongen, och sedelhögen ökades beständigt framför honom. Då korten voro slut, och han öfverlemnade banken åt sin granne, återbetalade han sin skuld till Christenssen och hade likväl en bra summa i behåll.

Vid half femtiden förkunnade herr Christenssen att en liten sillfrukost väntade, och alla begåfvo sig in i matsalen med undantag af Silfverhjelms, som var trött och tackade vär-

den, samt inbjöd alla närvarande till supé hos sig följande afton, då han ville gifva revanche. Han tog adjö och gick.

Då han kom ner i porten, öfverräknade han sin vinst och blef gladt förvånad, då han såg, att den belöpte sig till öfver tre tusen kronor. — Tur i kärlek och tur i spel, det är för mycket på en afton! — tänkte han för sig sjelf; och muntert hvisslande vandrade han hem, obekymrad om att den kalla morgondimman bredde ett fint ljusgrått flor öfver hans pels och emellanåt silade små droppar af fuktighet ned öfver hans kinder.

Väl hemkommen i sin egen gata, kom han ihåg att han glömt sin portnyckel och började småsvärjande söka efter nattväktaren i tvärgatorna. Slutligen fann han honom efter vanligheten sofvande på en källartrappa.

I portgången gjorde han den gamle mannen, sedan denne öppnat för honom, helt häpen genom att säga: — Tack skall du ha, farbror! — och gifva honom en tia i dricks-pengar; och då han slutligen låg i sin säng, under det morgongryningen började kasta ett svagt ljus genom den skära gardinen, mumlade han ännu en gång: Tur! Tur i spel och tur i kärlek — det är för mycket på en afton . . .

* * *

Frampå förmiddagen väcktes han af Skowgaard, som såg blek och glämig ut och, under det han med stora steg mätte golfvet, talade om huru de fortsatt partiet till klockan var öfver sex.

— Nå, hur gjorde du ditt spel? — frågade Silfverhjälm, i det han lagade sig i ordning att stiga upp.

— Tala inte om det sattyget! — afbröt den andre i nervös ton.

— Åhå, du spelade kanske bort mer än du hade på dig?

— Alldeles, jag förlorade allt hvad jag hade på mig, blef skyldig Christenssen 600 kronor, och har dertill bjudit ett par af tyskarne, med hvilka jag haft affärer, på middag i dag. Jag vet förbanna mig ej hur jag skall bära mig åt, ty jag har ej ett öre förrän om tre, fyra dagar.

— Ja, det var nu en obehaglig historia — sade Silfverhjelmen, som nu hunnit så långt att han satt vid toilettbordet — men lyckligtvis vann jag, så att jag kan hjälpa dig.

Han såg i spegeln, huru en glädjeblixt upplyste den andres ansigte. — Huru mycket behöfver du?

— Ja, lät mig se . . . — kom det litet dröjande bortifrån stolen — 600 till Christenssen, dem lofvade jag att betala på förmiddagen — middagen går väl till en hundra kronor — och så en tre, fyra dagar till . . . Skulle du vilja lemna mig 1,000 kronor jemt, så vore jag dig ytterst tacksam.

— Jo, det går väl för sig — se här! — han tog upp pengarne ur sin plånbok och lemnade dem till Skowgaard.

Då han såg dennes belätne min under det han stoppade pengarne på sig, kom han med ens att tänka på de misstankar, han häromdagen hyst mot Skowgaard och värdinnan, men förkastade snart denna tanke som ovärdig.

— Ja, då få vi inte vara tillsammans i dag! jag går väl ner till d'Angleterre och ser efter om jag kan träffa några landsmän, och så träffas vi vid supén. Det var ju klockan half elfva, vi bestämde? — tillade han, i det han gaf sina mustascher en sista borstning.

— Ja, det var det, och jag hoppas uppriktigt, att min tur är litet bättre än i går.

— Trösta dig med den gamla satsen: Otur i spel och tur i kärlek!

— Den regeln håller ej alltid streck, ty du tycktes lyckas i båda delarne i går — genmålde Skowgaard, tog sin hatt, nickade farväl och gick. Silfverhjälm log och tänkte inom sig, att det var nog sant, hvarpå han gick ut i matsalen för att dricka sitt té . . .

Han hade besökt doktorn och sedan drifvit ikring på åtskilliga kaféer, utan att träffa en enda bekant. Han hade läst tjugtals tidningar, dem han funnit så torra, att han måst skölja ned innehållet med cognac och vatten; och nu voro alla hjälpmedel att döda tiden slut. Han höll just på att i sin förtviflan gå till Thorvaldsens museum, som han kände nästan lika så väl som sin egen våning, då han med ens kom att tänka på, att det var nu den tid, då Olga brukade komma hem från kontoret. Det var måhända ej omöjligt att träffa henne, och en liten promenad i hennes sällskap och i denna friska vårluft förekom honom ytterst lockande.

Han styrde åstad upp emot drottning Louises bro, och under vägen började han inbilla sig att hon måhända just i dag blifvit ledig förr än vanligt. Han ökade så småningom takten, så att han, då han ändtligen hann fram, var helt andfädd och så varm, att han måste knäppa upp öfverrocken. Han patrullerade fram och tillbaka på bron, förargad på sig sjelf öfver att springa så här utan att vara säker på att möta henne.

Gång på gång tänkte han: Ännu ett slag, så kommer hon kanske! Till slut blef det honom outhärdligt, och han

ännade just gå, då han fick se henne komma med raska steg längs dosseringen.

Han gick henne till mötes, och de helsade endast med en handtryckning, under det de med blicken sade hvarandra allt, hvad de tänkte. En stund följdes de åt under tystnad. Så frågade Silfverhjelm med halfhög röst:

— Vill du spatsera en stund med mig, Olga?

Hon ryckte till, ovand att höra honom säga du, men såg upp mot honom med en öm, vänlig blick och nickade bifall. De ströfvade ned åt staden, talande om likgiltiga ting och båda rädda att vidröra gårdagens händelser, åtminstone det, som tilldragit sig efter supén. Så småningom blef emellertid Olga litet djerfvare och började tala om huru hon roat sig på balen föregående afton, och iakttog med tillfredsställelse att han ännu ej var fullt återställd från sin svartsjuka. Hon greps af den vanliga qvinliga lusten att plåga honom litet.

— Nå baron — frågade hon, utan att våga kalla honom du — tycker ni ej att herr Schönning ser utmärkt bra ut?

— Hvem tusan är herr Schönning? — frågade han i temligen vresig ton, ehuru han redan genom Skowgaard visste, att detta var namnet på hans rival på Casino.

— Ah, ja det är sant — genmälde Olga — ni blefvo visst ej bekanta i går. Det var ju den unge vackre herrn, som jag dansade med, innan ni kom och hemtade mig i buffeten.

— Jaså *den* — sade Silfverhjelm ännu vresigare än förut — jag förvånar mig öfver er smak att nästan hela qvällen sysselsätta er med honom.

Olga brast ut i skratt: — Nej, nu är ni storartad, jag tror rent utaf, att ni är svartsjuk på Schönning, som ju är en af mina äldsta och bästa vänner?

Han ryckte häftigt till: — Svartsjuk, nej visst icke! Men jag kan inte hjälpa, att det är mig motbjudande att se dig tillsammans med dessa bodknoddar, som ej äro värda att komma dig nära.

Olga fick stora tårar af harm och bedröfvelse i ögonen, under det hon långsamt och eftertryckligt svarade:

— Herr baron, jag ber er ännu en gång betänka hvem ni är, och hvem jag är. Ni kan väl ej fordra, att jag skall uppgifva hela min gamla umgängeskrets, endast därför att jag fått vara tillsammans med er ett par tre gånger. Hur angenäma dessa dagar än varit för mig, så märker jag alltför väl, att det vore bäst för mig om vi skildes, ju förr desto hellre. Det sätt, hvarpå ni behandlar mig och mina bekanta, visar ju för resten allt för tydligt, att ni bara anser mig som ett tidsfördrif under ert vistande här i staden.

Silfverhjelm's förargelse hade under det han hörde på henne alldeles försvunnit, och han anklagade nu sig sjelf bitert för sina sårande ord.

— Olga — bad han ödmjukt då hon slutat — förlåt mig, jag ber, allt hvad jag nyss sade! Du förstår väl, att det endast kommer af min gränslösa kärlek till dig. Jag ber dig — var nu ej ond längre! Jag skall aldrig komma med sådana dumheter, och aldrig på minsta sätt lägga mig i med hvem du umgås eller hvad du gör, om du blott loftar att nu ej längre vara ond.

Hon smålog ännu med tårar i ögonen: — Gud, ack

dessvärre *kan* jag ju inte vara ond på er! Det vore lyckligt om jag kunde vara det . . .

Han tackade henne med en lång, varm blick.

De hade under sitt samtal åter hunnit upp till bron och stannade ett ögonblick, lutade öfver broräcket.

— Olga — frågade han plötsligt i nervös ton — vill du göra mig en verklig glädje?

Hon såg frågande på honom innan hon svarade:

— Ja, om jag kan, vill jag gerna göra det.

— Kom med mig då och ät middag, så kunna vi få tala ostördt med hvarandra en gång!

-- Hvad tänker ni på? — utropade Olga. — Hvad skulle människor väl säga, om de finge höra någonting dylikt — och hur skulle jag kunna förklara min bortovaro derhemma?

Han såg på klockan. — Ja, det är redan för sent att gå hem till middagen — sade han och visade henne, att klockan redan var öfver half fem. — Kom med mig, och sedan kan du väl förklara dig på något sätt!

Hon blef helt bekymrad, då hon såg huru sent det var; men lockad af tanken på en liten treflig middag på tu man hand började hon vackla i sin föresats att neka.

De hade hunnit fram till du Lac's trappa, och då han nu bad henne stiga in, gaf hon fullständigt efter.

— Min gud, måtte bara ingen se oss! — hviskade hon, i det hon lade handen på låset. I nästa ögonblick stannade hon blek af förskräckelse: — Tänk om Skowgaard är der?

-- Var lugn — han äter på d'Angleterre med några tyskar! — och med lätt våld sköt han henne in i den tomma matsalen.

Det blef en förtjusande liten middag. Olga var till en början orolig att någon skulle ha sett dem; och hvar gång hon hörde dörren mellan stora matsalen och förstugan smälla till, spratt hon till; och Silfverhjem måste flera gånger på hennes begäran tillsäga kyparen, att han, ifall Skowgaard händelsevis skulle komma in på kaféet, ej för denne finge omtala att de suto i enskilda rummet.

Efter en stund började dock hennes oro lägga sig, och hon blef under middagens lopp allt muntrare och lade fullkomligt bort denna konstlade stolthet, som brukade besvära henne, då Laura var närvarande. Det var emellertid först efter middagen, då de tändt sina cigarretter, som Silfverhjem vågade göra en liten anspelning på scenen i toilettrummet. Hon svarade ej, men rodnade och gaf honom en blick, som kom honom att rusig af kärlek draga henne i sin famn och under en lång stund öfverhölja hennes ansigte med passionerade kyssar, dem hon ej kunde låta bli att besvara.

Han kysste henne gång på gång, och hviskade vanvetliga, lidelsefulla ord i hennes öra, ord innehållande bekännelser om hans kärlek, ord innehållande böner om uppfyllande af hans önskningsar — önskningsar, hvilka kommo henne att gripas af bäfvan och trånad.

Hon stred emot i det längsta och slog ifrån sig med båda händerna, när han ville gå för långt; men den qvafva, af cigarrettrök mättade luften i kabinettet förvirrade hennes sinnen, och hans ord klungo för henne som en därande, hitills okänd melodi. Hon kände samma rysande hisnande, som då man sitter på en kälke i det ögonblick den börjar glida utför en backe, hon tyckte sig mista andan och förlora allt stöd — men i nästa stund samlade hon all sin energi

och ropade, i det hon slog honom i ansigtet med flata handen:

— Låt bli mig!

Han tumlade förvirrad tillbaka med händerna tryckta mot ansigtet. Skälvande inom sig af raseri, bibehöll han dock sin roll så väl, att han kastade sig på knä framför soffan och låtsade sig brista i gråt. Han hade alltid förut funnit detta medel osvikligt, åtminstone bland damer af hans egen klass; och han väntade hvarje ögonblick att få höra henne komma smygande bort, med vekt hjerta och full af längtan att få trösta honom. Han bedrog sig.

Sedan han en stund legat så på knä, väntande på ett ångerfullt ord, hörde han hennes röst lugnt och enkelt fråga:

— Huru länge ämnar ni spela komedi med mig?

Han reste sig upp. Han hade väntat ett annat resultat af sin scen, och då han nu fann att den ej verkat, utbrast han brutalt:

— Jaså, ni tror att jag spelar komedi? Ni kan åtminstone vara säker på, att jag ej skall spela Pjerrot-rollen åt er — och kanske det är det bästa, att jag med samma öfverlåter åt er sjelf och er okände Arlekin att spela pjesen till slut.

Om ni tillåter skall jag ej längre besvära er, men hopas, att ni fördrager mitt sällskap hem till porten.

Hennes ögon fylles af stora klara tårar.

— Och detta har du hjerta att säga mig — stammade hon — du har kanske ej ens märkt, att jag älskar dig . . . Jo, lika väl som jag vet, att ditt mål endast är att förföra mig! Jag vet det, och jag kan ändå inte undvika ditt sällskap. Jag vet, att jag genom hvarje andedrag i ditt sällskap

insuper ett gift, som tvingar mig att förakta det sällskap, hos hvilket jag förut fann förströelse, och som kommer mig att hoppas på en framtid af lycka — en kort liten lycka, som kommer att följas af en lång, lång tid af ånger. Mig har du fångat med dina ord. Jag var förr en flicka full af viljekraft och energi, och nu är jag endast en stackars leksak i dina händer. Jag lyder, när du befäller, och fogar mig i din vilja, och ändå har du lust att plåga mig! Åh . . .

Hon lutade sig ned mot bordet, på hvilket duken ännu låg qvar, och grät, så att tårarne sipprade fram mellan hennes hvita fingrar.

— Och mig, mig har du hjerta att behandla så — snyftade hon. — Men det är ju mer än rätt åt mig. Ack, nej låt mig gå! — bad hon ännu en gång. — Vi blifva ju båda olyckliga, om detta skall fortfara . . .

Han satt der triumferande. En kvinna, som gråter är redan eröfrad; och halft medlidsamt såg han på henne, under det han tänkte: hon är min. Men följande sin roll, bjöd han henne armen:

— Kom, fröken, det är tid att gå hem! — han försökte antaga en kall och liknöjd ton; och i sitt upprörda tillstånd märkte hon ej, att hon med ett enda grepp af kvinligt koketteri kunde tvinga honom till sina fötter.

Hon följde honom; ännu på gatan kämpade hon mot sina snyftningar, dem han låtsades ej höra. Vid hennes port skildes de, och ceremoniöst bugande sade han:

— Förlåt om jag gjort er ledsen, fröken — det skall aldrig mera hända mig.

Hon gick honom inpå livvet, fattade tag i slaget på hans rock och drog honom in i portgången.

— Kom! — sade hon, och då hon skjutit till porten, frågade hon sakta:

— Skall du plåga lifvet af mig? Dig, endast dig älskar jag, och likväl pinar du mig hvarje minut, vi äro tillsammans . . . Hon ville säga ännu mera, men deras läppar möttes, och han qväfde hennes frågor och svar med sina kyssar.

Han kände ännu värmen af hennes unga, varma läppar, då han med raska steg och inom sig jublande öfver dagens framgång, vandrade ned längs Kjöbmagergade — öfverlycklig öfver att ha tvungit Olga till en bekännelse, som gjorde honom säker, att det ej kunde dröja länge förrän hon helt skulle gifva sig åt honom. Han kände sig en smula plågad af samvetsqual, men slog snart bort dessa tankar med den reflexionen, att det ändock förr eller senare skulle komma någon, som fört henne på afvägar; och hvarför kunde det då ej lika gerna vara han, som någon annan? Så ruckte han på axlarna och försökte tänka på något annat, till dess han erinrade sig, att det var tid att gå hem och se efter att supén blef iordningställd.

* * *

Då han kom uppför trappan, fick han ringa en lång stund, innan han blef insläppt; men till slut kom fru Hvalsöe utrusande, svettig och pionröd i ansigtet af värme. Hon neg, då hon fick se honom och utbrast med djupt olycklig min:

— Jag kan verkligen ej hjälpa det.

— Hvad står nu på, efter ni är så bedröfvad?

— Jo, — svarade frun, efter vanan plockande på sin klädning — då jag var inne för att se efter dukningen, passade gårdskarlen, som jag satt till att bryta ostronen, på att äta minst ett dussin, jag vet inte hur många, ty han hade kastat skalen i spisen, och så har han druckit ur en hel butelj portvin, och nu står han derute och sjunger och bryter sönder ostronskalen, så att det är synd och skam.

Silfverhjelm skrattade med full hals, hvarpå han gick in i köket och körde ut gårdskarlen, som var temligen onykter, hvarefter han med mycket lugn fortsatte arbetet med ostronen. Fru Hvalsöe, som följt honom, såg en stund helt häpen på hans åtgörande, hvarpå hon utbrast:

— Nej, nu går det för långt, skall baronen sjelf ha besvär, därför att det svinet har druckit för mycket! Nej, då må jag hellre sjelf försöka!

— Se så, frun lilla, gå nu bara in och se efter att bordet blir i ordning, och att vaktmästaren inte dricker ur champagnen, så skall jag nog klara mig med de här pjeserna! — svarade han muntert.

Frun ruskade på hufvudet och menade, att det var en skam, att en så fin herre sjelf skulle ha besvär med sin supé, hvarpå hon rusade in i matsalen och började hålla ett förfärligt väsen med vaktmästaren och pigan, som slagit sig ned på ett par stolar och i afvaktan på vidare order fördrefvo tiden med en städad kurtis.

En half timme derefter, då man just fått allting färdigt, kom Skowgaard in i salen med Christenssen och ett par af de tyska herrarne, dem han haft på middag. De syntes vara temligen upprymda, och Skowgaard gaf Silfverhjelm en

liten vink om, att ett parti baccarat i afton kunde vara på sin plats och måhända gifva honom tillfälle att få revanche.

Så småningom samlades hela sällskapet från gårdagen, och supén började. Alla voro vid bästa humör, då de kommo från den mer eller mindre muntra middagen, och värden behöfde just ej anstränga sig för att få champagnen att gå åt.

När man efter slutad supé drog sig tillbaka in i salongen, föreslog Skowgaard att genast börja spelet; Silfverhjelm genmålde, att detta skulle försiggå i matsalen, hvarför man ett ögonblick fick gifva sig till tåls tills denna vore städad och spelborden inflyttade.

När ändtligen salen var i ordning, formligen rusade alla dit, och insatserna voro denna afton ännu högre än föregående.

Silfverhjelm, som började att hålla bank, hade ett betydligt öfvertag, då han var den nykraste af sällskapet; men Skowgaard tycktes vara förföljd af lika envis otur som i går, och det dröjde ej länge, förrän han fick anlita sin svenske vän om ett nytt lån...

Då gästerna på morgonsidan aftroppat, slog han sig ned i salongen och berättade, under det Silfverhjelm, som gjorde sin nattoilet, gick ut och in ur sängkammaren, att han måste resa ned till Hamburg i affärer för 3 å 4 veckor och frågade, om han möjligen kunde få låna ytterligare 500 kronor till dess han återvände.

Silfverhjelm började blifva smått förargad öfver dessa jemna anfall på hans kassa, men ansåg sig ej gerna kunna neka.

— Nåväl — svarade han efter litet betänkande — du skall få dem, det gör med de 1,000, du fick i går och de

500 i afton jemt 2,000 kronor! Men jag måste ha igen dem allra senast då du kommer tillbaka!

Ja, detta lofvade Skowgaard bestämdt, och så sade han adjö med ett hjertligt handslag, ty hans tåg gick om två timmar.

— Det var sant! — tillade han, vändande sig i dörren — Laura reser ut till sina släktingar på en månads tid. Silfverhjelm spratt till.

— Nå, men Olga stannar väl i staden? — frågade han så ligkiltigt som möjligt.

— Ja, det gör hon — var svaret — men du kommer nog ej att träffa henne så ofta, ty när systemen är borta, törs hon antagligen ej gå ut.

Silfverhjelm ryckte på axlarna: — Det var ju tråkigt nog, men man får se sig om efter ersättning på annat håll. Det tyckes för resten ej vara svårt att få här i staden. Ja, farväl nu då — sade han, i det han kastade cigarrstumpen i en askkopp och kröp ned i sängen.

* * *

Det var ungefär en vecka sedan Skowgaard rest. Silfverhjelm och Olga hade dagligen träffats och tillbragt långa stunder inne på små, enkla restaurationer, dem de uppsökte för att ej riskera träffa några bekanta. En afton hade han förmått henne att gå med in på Kongens Klub för att supera, och sedan hon derifrån skrifvit ett kort hem till fru Larsen, att hon gick på teatern med en väninna, tillbragte de ett par timmar vid en liten läcker supé.

Hon visste ej hur det gick till, men då de lemnade

klubben, drog han henne halft med lidelsefulla böner, halft med ömt våld hem i sin våning; och nu var hennes motstånd slut. Litet yr i hufvudet af champagnen och upptänd af den kärlek och trånad, hon känt nästan från deras första sammanträffande, glömde hon allt — och hon hängaf sig åt honom —

När hon först återkom till medvetande af sig sjelf och insåg, hvad som skett, blef hon förtviflad. Hon rasade mot sig sjelf och mot honom, men han tog lugnt emot hennes förebräelser utan att söka försvara sig, väl vetande, att de inom kort skulle förbytas i varma yttringar af kärlek. Och han fick rätt. Efter att tiggande ha följt henne hem och åhört hennes snyftningar och förebräelser, ville han säga adjö och ödmjukt kyssa hennes hand, men hon drog honom in till sig i portgången, och under en mängd heta kyssar stammade hon:

— Det är söndag i morgon, och jag är ledig hela dagen — när vill du träffa mig?

Han såg nu att allt var vunnet och förde henne åter ut på gatan, der han en lång stund promenerade af och an med henne under upprepade försäkringar om sin kärlek och böner om förlåtelse för detta felsteg, som han föranledt; och hon biföll allt hvad han begärde med små tysta, nervösa handtryckningar.

När de ändtligen skulle skiljas åt efter att ha bestämt att träffas följande förmiddag klockan half elfva, kastade hon sig plötsligt i hans famn och hviskade, i det hon kysste honom: — Tack, älskade! — hvarefter hon slog igen porten och skyndade uppför trapporna.

Silfverhjelm låg vaken en god del af natten och tänkte på hvad som passerat, med stridiga känslor. Han var glad

och stolt öfver att hafva besegrat en qvinna som Olga, bekant i halfva Köpenhamn för sin skönhet; men på samma gång smög sig en viss obestämd fruktan öfver honom, att han måhända inlåtit sig i ett äfventyr, som kunde blifva svårt nog att reda sig ur. Men han slog snart bort dessa tankar och insomnade slutligen för att drömma om Olga, hans egen Olga . . .

Följande förmiddag träffades de på sin vanliga mötesplats på dosseringen och gingo en lång stund fram och tillbaka, obeslutsamma hvarthän de skulle begifva sig, men på samma gång uppfyllda af en liflig åtrå att komma bort från denna myllrande folkhop till något lugnt, ensamt ställe, der de kunde få hängifva sig åt sin kärlek. De talade föga, men han såg oafbrutet ner på henne med blickar fulla af ömhet. Då och då vågade hon se tillbaka på honom med en hastig vridning på hufvudet, och hvar gång deras blickar möttes, rodnade hon lätt. De voro båda i tanken upptagna af föregående aftons händelser, dem de nu vid fullt dagsljus voro rädda att vidröra, ehuru de båda mekaniskt kände att det var omöjligt att tänka på något annat.

Till slut blef det honom outhärdligt att längre gå här och trängas med folkhopen utan att få säga henne allt, hvad han hade på hjertat, och han frågade, om hon ej hade lust att resa ut och tillbringa dagen vid Charlottenlund.

Hon nickade tyst bifall, men då han ville styra kosan ned mot stationen, stannade hon och utropade förskräckt:

— Nej, inte på jernbana — det vågar jag ej! Tänk om någon af mina bekanta finge se mig!

Han ville just vända om och gå ned till husarkasemen för att få tag i ett åkdon, då en tom droska körde förbi.

Han ropade på kusken, som efter något parlamentärerande var villig att köra dem till Charlottenlund.

Olga steg upp med en ängslig blick: hon tyckte sig här vara för nära hemmet och fruktade att blifva upptäckt, och hon blef helt förskräckt då kusken föreslog att slå ned suffletten.

Då de passerat Triangeln, kände hon sig litet lugnare och vågade till och med titta ut genom fönstret i vagnen för att se på det rörliga lif, som rådde på landsvägen . . . Det var en af de första vårdagarne. Solen sken klart och varmt, och luften tycktes mättad af denna egendomliga doft, som förebådar naturens pånyttfödelse. Landsvägen slingrade sig fram längs stranden som en oändligt lång, hvitgrå orm, och gjorde emellanåt med vindens tillhjälp svaga försök att sända små dammoln upp i de angränsande trädgårdarne, der den första vårgrönskan redan började sticka af mot den svarta, nyss uppgräfdä och luckrade mullen. Villorna stodo ännu till större delen med tillstängda fönsterluckor; men nere på landsvägen ljödo oafbrutet velocipedåkarnes klockor, under det vagnarne, fyllda af herrar i ljusa dräkter och damer i vårtoiletter med brokiga parasoller, så småningom samlades till en lång karavan, som sträfvade att komma bort från den rökiga, smutsiga staden, ut i den friska, nyvaknade naturen.

De suto hand i hand tillbakalutade i vagnen, och betraktade tysta det brokiga panorama, som snabbt gled förbi dem, utan att uppfatta dess detaljer, upptagna som de voro af drömmar om föregående aftons sällhet och tanken på när denna lycka skulle förnyas. Ingendera ville ännu bryta tystnaden, och det enda tecknet att de voro medvetna om hvarandras tillvaro, var då och då en elektrisk skälfnings, som ge-

nomdarrade Olga och hvarje gång kom hennes älskare att å sin sida spritta till och fastare trycka hennes hand . . .

Det kändes så ljuft att få sitta ensam, nästan vagnade i sömn af vagnens enformiga gungning, och med utsigst att få vara tillsamman en hel lång dag. Emellanåt saknade vagnen tvärt af, då någon rubbning uppstått i den långa filen, och till slut stannade den alldeles. Kusken kom ned och öppnade dörren:

— Se så, mitt herrskap, nu äro vi vid Klampenborg!

Silfverhjelm blef förargad och påstod att han befalt, att de skulle köra till Charlottenlund, men då Olga förklarar, att de ju lika gerna kunde stanna här som någon annorstädes, gaf han sig tillfreds, och sedan han gifvit kusken order att vänta på dem, gick han upp på restauranten och bestälde middag till klockan två.

Han hade beslutit sig för denna tidiga timma, ty den friska värsluften eggade matlusten, och dessutom tyckte han att det var roligt att en gång få lefva riktigt borgarlif, äta tidig middag, derefter ströfva ikring på alla möjliga små förlusteställen, och slutligen resa hem i god tid för att avsluta dagen med att supera hemma i staden.

När han kom tillbaka, föreslog han Olga, att de skulle göra ett slag uppe i skogen, medan de väntade på middagen; och de sträfvade uppför den sandiga skogsvägen till det lilla täcka Eremitaget.

Då de kommit upp på höjden vid slottet och kapp-löpningsbanan med sina tillspikade tribuner utbredde sig för deras blickar, kunde han ej återhålla ett småleende vid tanken på huru olika hans nuvarande sällskap var mot det, i hvilket han annars plägade förekomma här ute. Men inom

sig kände han, att han ej skulle velat byta — för ögonblicket, åtminstone.

Så började de ströfva kring i bokskogen, som skuggande omgifver på alla håll. Då och då stötte de på små grupper af borgarfolk, som på utbredda filtar slagit sig ned kring sina matkorgar, och emellanåt mötte de enstaka par, som ströfvade kring i skogen med armarne kring hvarandras lif. Trädens knoppar svälde, stora och bruna, med en liten grön skiftning i spetsen, och tycktes endast tigga om en droppe regn för att kunna spricka ut; marken var nästan hvit af sippor, hvilka ej behöft mera än denna vårdag för att titta fram. Ju längre de kommo in i skogen, dess ödsligare och tätare blef den; endast här och der sågo de en flock hjortar, som lättjefullt sträckte sig i solskenet.

Berusade af sin unga kärlek hade de till en början gått tysta och nästan högtidliga, men så småningom började de hängifva sig åt en uppsluppen glädje. De jagade hvarandra rundt de tjocka bokstammarne, kastade på hvarandra hela buketter af hvitsippor och stannade ofta för att kyssas. En gång hände det att, just under det de kysste hvarandra, ett hufvud stack fram bakom en buske och skrämde dem; men det visade sig vara en handverkare eller arbetare med sin fästmö, hvilka båda nickade så vänligt till tecken att de förstått de andras känslor, att det var omöjligt för de två att känna sig förlägna längre . . .

Det var tid att återvända, men det kändes nästan tungt att lemna den vårglöna skog, der de tillbragt ett par timmar i ung och ostörd kärlek.

Med långsamma, dröjande steg återvände de samma väg, de kommit; ju närmare de kommo landsvägen, desto

mera saknade de denna ljufva enslighet, som omgifvit dem. Alla dessa grupper af middagsätande, som förut förekommit dem så trefliga och tyckts blicka så vänligt mot dem, plågade dem nu med sitt stöj och sina skrattsalfvor — ett rått, hårdt skratt, sådant som obildade menniskor plåga släppa löst, då de äro glada.

De mötandes blickar, som tycktes ana deras hemlighet att fullt ega hvarandra utan att ha rätt dertill, förekommo ytterst besvärliga; och det var med en känsla af lättnad, de ändtligen togo plats i ett litet rum med utsigt öfver sundet.

Deras goda lynnen återkom så småningom, men samtalen gick trögt. De föredrogo att emellan sina förälskade ögonkast blicka ut under tystnad öfver det blågröna, svalande hafvet, och deras tankar flögo i kapp mot den disiga, svenska kusten — hans i minnet af alla fröjder och sorger derhemma, och hennes i sällsamma drömmar om ett lif vid hans sida, derborta på andra stranden — men drömmar utan tro, svaga som vågorna nedanför dem... De åto helt mekaniskt utan att tänka på, hvad som serverades, och blefvo båda förvånade, när kyparen frågade, om han fick servera kaffe.

Efter en stunds öfverläggning beslöto de att i stället resa till Charlottenlund, lockade af utsigten att ånyo drömma bort en stund i den gungande vagnen. De gingo genom matsalen, Olga med näsduken för ansigtet, som om hon vore förkyld, och ängsligt spejande, om möjligen någon bekant skulle synas; men de kommo ned för trappan utan något obehagligt möte och lyckades efter en stunds sökande finna kusken, som passat på att förplåga sig ordentligt.

De stego upp i vagnen och tillsade att köra åt Charlottenlund till.

— Skall ske! — svarade kusken, och tillade i det han skulle slå igen vagnsdörren: — Skall jag hålla vid trafvarbanan? Det är löpning i dag.

Silfverhjelm vände sig till Olga, som förklarade, att det var likgiltigt, hvarthän de foro.

— Ja — svarade han — kör till banan.

Och ånyo fördjupade de sig i den vårdoftande skogen . . .

På banan var det ett brokigt surrande virrvarr då de anlände.

Tredje löpningen försiggick som bäst, och folket hade skockat sig vid barriären, som begränsade upploppet, och de kunde derföre osedda smyga sig på tribunen, der endast ett fåtal af åskådarne stannat kvar. De togo plats i ett hörn, der de voro temligen osedda, men ändå kunde kontrollera, om någon bekant skulle visa sig. Löpningen intresserade dem icke vidare, men hvar gång en sådan var slut, såg Olga oroligt nyfiken efter, om hon kunde upptäcka någon, som hon kände.

Silfverhjelm fick plötsligt syn på ett par svenskar, för hvilka han ansåg onödigt visa sig, och tyckte att ställningen började bli obehaglig; och när han derpå riktade sina blickar bort mot paviljongen och der såg sin rival från Casino, herr Schönning, började han önska, att han aldrig kommit hit. Han ville emellertid ej oroa Olga och omtalade derföre ej hvad han sett, men passade på att fråga, då en ny löpning lockade publiken ned till barriären, om hon ej hade lust att gå derifrån.

Hon samtyckte gerna, ty hon var icke alls road af spor-

ten. De gingo sin väg, hon alldeles lugn, då hon ej sett någon bekant, han deremot en smula nervös och orolig att blifva upptäckt af Schönning eller någon af svenskarne.

De kommo emellertid lyckligt ut och gingo genom skogen ned till »Over Stalden», der han befallt vagnen att vänta dem. De hade hoppats att få en promenad lik deras förmiddagstur i Klampenborgsskogen, men blefvo grymt besvikna. Vägar och gångstigar vimlade af människor, och dertill började en skarp kyla att jaga bort den fuktiga, varliga värmen. Genom skogen skyndade de ner mot restaurationen, och efter hand som de kommo närmare, började de urskilja melodierna från åtskilliga positiv, som spelade utanför verandorna. Inifrån skogen klungo de melankoliska ljuden af en flöjt, trakterad af någon amatör; och då de kommo ut på landsvägen hörde de inifrån ett tredje klassens värds- hus en stark manskör sjunga: Kong Christian stod ved hö- jen mast . . .

Tonerna af folksången, sjungen med råa, oskolade men dock känsliga röster, måhända gjord vekare genom en dag tillbragt i dryckjom, följde dem ända tills de huttrande af köld nått sitt mål. Just då de sprungo uppför trappan, hörde de sångarne sluta för att gifva luft åt sina lojala känslor med några dundrande hurrarop, som ekade långt in i skogen och upprepade gånger studsade mot sundets nu endast svagt böl- jande vatten.

Inne i den trånga entréen stannade de ett ögonblick, småleende mot hvarandra och belåtna att hafva kommit under tak och funnit skydd mot kylan, som isat genom deras kläder, hvilka endast voro beräknade för en utflygt i solsken och vårluft.

Han frågade Olga om hon ville äta något, men hon tyckte, att det ännu var för tidigt, och bad i stället om ett glas vin för att värma sig.

De gingo upp för trappan och kommo in i en sal uppfylld af bord och stolar, nästan alla upptagna af en publik med händer grofva och röda af arbete. Handtverkare med hustrur och barn suto här och drucko sitt öl, med den tömda matkorgen under bordet; här och der såg man en grupp unga arbetare, som gifvit sig ut på söndagssudd med föresats att roa sig tappert, och som nu voro förtjusta att en gång få spela fina herrar och med cigarren i mun få applådera stället temligen ålderstigna skönheter. Vid ett och annat bord syntes ett ungt par, synbarligen ute på äfventyr, eller en tidningsman, som för att skaffa sig stoff till en artikel rullat hit ut på sin velociped; men till största delen bestod publiken af äkta köpenhamnsk underklass.

Silfverhjälm höll Olga, som här kände sig säker för upptäckt, under armen, och då de fått plats vid ett ledigt bord, skyndade han att requirera in en butelj portvin.

Det sprithaltiga, dåliga vinet hade åtminstone den fördelen, att det åter bragte blodet i omlopp; och sedan de grimaserande tömt sina glas, suto de och betraktade scenen med dess målade damer, som exponerade sina godtköpsbehag på en halfkrets af stolar.

Olga var uppsluppen och förtjust, ty hon hade aldrig förut sett någon riktig variété af det gamla slaget, och de började just tala om att supera härute för att sedan åka hem i månsken, då ett försmädligt:

— Förlåt, om jag generar! — kom dem båda att hastigt titta upp.

Der stod herr Schönning med hatten i handen och bugade sig artig, i det han ännu en gång bad om ursäkt, men han kunde omöjligt komma till ett bord, nära tribunen, som just blifvit ledigt, annat än denna väg . . .

Silfverhjelm visste ej hvad han skulle taga sig till, sedan han besvarat helsningen; ett ögonblick föll det honom in att inbjuda den andra och taga plats vid deras bord, som ett försök att muta honom; men då han såg ett par andra unga bodlejon i sällskap med Schönning, förkastade han trotsigt denna tanke, och lät dem passera, i det han makade sin stol åt sidan för att bereda plats. Så föll hans blick på Olga, och han blef förskräckt öfver hennes upprörda utseende. Hon hade sjunkit ihop på sin stol, skälvande af förskräckelse; och då sällskapet passerat, utbrast hon blek af sinnesrörelse:

— Min gud, min gud, nu är jag alldeles olycklig, ty han talar om detta för tante! Nej, tyst för all del! — afbröt hon, då han gjorde min att resa sig för att gå bort till de nykomne. — Måhända kan jag i morgon beveka honom att tiga — men, om du säger ett ord i afton, är allt förloradt! Kom, lät oss gå — fortfor hon — ju förr jag kan komma hem till tante i afton, ju bättre.

Och passande på ett ögonblick, då allas blickar voro riktade mot scenen, gingo de så obemärkt som möjligt ned på verandan, der de i det kalla, bleka månskenet tillbragte en lång stund, innan den af kyparen frambeställda vagnen var i ordning . . .

Hemfärden blef dyster. Olga var hvarje ögonblick färdig att brista i gråt vid tanken på, att fru Larsen skulle få veta hvad hon tagit sig till under dagens lopp; och dertill

kom att hon frös, i trots af att han svept in henne i sin långa öfverrock och nu sjelf satt och hackade tänder af köld. De voro tysta under den långa körturen, och hvarje gång han vidrörde henne ryckte hon häftigt till, liksom om hon varit orolig att Schönning ännu kunde se dem. Då vagnen slutligen började skramla mot stenkilägningen, bad hon att de genast skulle köra hem till henne. Han böjde sig ut genom fönstret och gaf kusken adressen.

De stannade några hus bortom det, der hon bodde, och stego ur. Liqviden med kusken var något krånglig och tog upp en del tid, då denne herre var temligen påstruken, hvilket dröjsmål föranledde Olga att stampa i marken af otålighet. När detta var öfverstökadt, och de kommo till porten blef hon förvånad att finna huset mörkt.

— Tänk, om tante har gått bort! — utbrast hon. — Pigan är ledig i afton, och jag har ingen nyckel. Vänta här — bad hon, och skyndade upp för trappan färdig att ånyo brista i gråt.

Silfverhjelm hörde nere i portgången huru hon ringde — i början svagt, men sedan allt hårdare, till dess det lät som en larmklocka; men ingen kom för att öppna. Efter en stund kom hon ned för trappan, snyftande af ängslan och förtrytelse.

— Tante är borta, hvart skall jag nu taga vägen?

Plötsligt vände hon sig med retad ton mot Silfverhjelm:

— Hvarför skulle du narra mig ut på denna tillställning? frågade hon tyst.

Han undvek att svara, att hon sjelf önskat detsamma, och bedjande henne om förlåtelse under tusen små ömhetsbevis, drog han henne med sig.

I sitt upprörda tillstånd märkte hon knappt hvad som

försiggick, och under fortfarande förebräelser följde hon honom utan att bry sig om hvarthän de gingo — och vaknade ej riktigt till sans, förrän hon fann sig ligga nedbäddad i hans sängkammare, omgifven af den behagliga parfym, som alltid fylde detta rum; och för slapp och viljelös att kunna göra motstånd ens då, när han plötsligt släckte lampan och lidelsefullt bad henne att stanna qvar hos honom, när hon ändock ej kunde komma in hos sig sjelf denna afton . . .

Då Silfverhjem vid sjutiden på morgonen vaknade, låg han en lång stund stödd på armbågen och betraktade Olga. Hon såg förtjusande ut, der hon låg med halfslutna läppar och håret i oordning. Hennes ansigte var blekt, men denna gulhvita färg bidrog endast att förhöja hennes regelbundna drags skönhet. Han kände sig utesägligt lycklig att hafva henne så här vid sin sida, alldeles som om hon vore hans hustru; men likväl kände han sig en smula orolig för utgången. Hvad skulle väl fru Larsen säga, när hon fann att Olga ej varit hemma på hela natten? och hvilken nödlögn borde man tillgripa för att förklara denna bortovaro . . .

Han steg försigtigt upp och började kläda sig så tyst som möjligt, orolig att väcka den unga qvinnan ur hennes dofva slummer. Emellanåt smög han sig på tå bort till sängen för att betrakta hennes drag och hennes hvita barm, som, befriad från sitt omhölje, regelbundet höjde och sänkte sig. Då han slutat sin tolett, föll han på knä bredvid sängen och väckte henne med en kyss.

Hon spratt till och reste sig till hälften, under det hon, sträckande upp båda armarne med en gäspning, förvirrad

såg sig omkring, i första ögonblicket utan att kunna reda hvar hon befann sig.

Då hon förstod allt, kastade hon sig ned mot hufvudkudden och brast ut i en ström af tårar, dem han förgäfves sökte hejda genom att, fortfarande knäböjande bredvid sängen, tillhviska henne ömma ord, utan att hon tycktes höra på honom.

Hon grät en lång stund, envis och otröstlig som ett bortskämdt barn, men satte sig plötsligen ånyo upp och började göra honom de häftigaste förebråelser:

— Hvarför ha vi någonsin blifvit bekanta? — frågade hon i het, upprörd ton. — Hvarför skulle du förfölja mig med dina artigheter och narra mig ut på alla möjliga förlustelser? Jag var ju så glad och nöjd förut, och, tack vare dig, är jag nu den olyckligaste människa på jorden...

Hon började ånyo gråta och kastade sig ned med ansigtet mot hufvudkudden.

Han strök smeksamt handen öfver hennes blonda hår och försökte trösta henne:

— Käraste min Olga, jag har handlat mycket orätt mot dig — men jag älskar dig ju så högt, att jag ej kunnat beherrska mina egna handlingar! Vi måste likväl nu tänka ut något sätt för dig att komma hem, utan att din tant miss-tänker något.

— Hem! — svarade hon bittert. — Jag gör nog bäst i att direkt gå i sjön, ty tante vill väl aldrig se mig mera efter detta... Kanhända att hon redan skrifvit till mina föräldrar!

Han hajade till som träffad af en pisksnärt: »föräldrar» — det var ett ord, som han aldrig förut satt i förbindelse

med Olga! Och då han nu hörde henne uttala det, kände han sin hud krympa och knottra sig af en isande fruktan för att måhända en gång behöfva stå till ansvar för dessa okända föräldrar — utan tvifvel beskedligt, landtligt folk med stränga begrepp om pligt och seder.

Olga hade fortsatt sin klagan utan att märka hans sinnesrörelse. Med ens utbrast hon, hackande tänder af fasa vid blotta tanken. — Om tante har blifvit rädd och anmält för polisen, att jag försvunnit...? Gå din väg! — ropade hon — så att jag får kläda på mig och komma härifrån.

— Men kära Olga — sade han, resande sig upp — har du ej någon förtrogen väninna, som du kan inviga i din hemlighet? — det vill säga ej *hela* — tillade han småleende.

Hon bet ihop tänderna af vrede. — Och hvad skulle det tjena till — frågade hon — eftersom du anser att jag lugnt kan omtala min skam?

— Kära Olga, hur kan du tro, att jag vill något sådant? Jag menade endast att du skall göra upp med någon väninna att få säga din tante, att du tillbringat din natt hos henne.

Olga tycktes repa mod vid detta förslag och sade för sig sjelf: På Anna kan jag nog lita! — men efter ett ögonblick var hon lika tröstlös och frågade:

— Hvad skall jag säga till Anna?

— Säg att du varit på bal någonstans — jag tror att det dansades på d'Angleterre i går — och att du glömt din portnyckel, och sedan för att undvika uppseende sutit på en bänk, till det dagades! — föreslog han djerft.

— Åh! Alltid skall jag nödgas ljuga för din skull! —

klagade hon. — Och dessutom kommer Anna ej att tro ett ord.

Han var uppledsen på dessa klagovisor och svarade därför:

— Näja, gör som du vill, jag kan ej hitta på något annat.

— Gå din väg — snyftade hon — snart skall väl jag också ha skulden för det som händt.

Han ryckte på axlarna och gick ut i salongen, der han högg tag i första bästa bok, och med denna i handen började stirra ut öfver det nyvaknade, omorgnade gatulifvet.

Han väcktes till medvetande af en klädnings frasande.

— Släpp ut mig! — bad hon; och då hon kom bort till dörren, tillade hon hviskande:

— Det måtte väl inte komma någon i trappan?!

Han tittade ut genom tamburdörren. Trappan var tyst och ödslig, och han frågade, om han ej fick följa henne.

— Nej, nej — svarade hon — jag vill aldrig se dig mera, jag hatar dig! — och som en äkta Evas dotter kastade hon sig i det samma i hans armar med en trånande kyss.

Han lindade armen kring hennes lif och bad ännu en gång att få följa henne; men hon nekade envist, slet sig lös, och ännu en gång förfärad hviskande:

— Min gud, måtte ingen se mig! — smög hon sig på tå ned för trappan med muffen tryckt mot ansigtet.

Silfverhjälm stod och såg efter henne, till dess hon försvunnit genom porten, hvarefter han försigtigt stängde tamburdörren och sakta hvisslande gick in i salongen. Efter att ha noggrant undersökt sängkammaren för att förvissa sig om,

att hon ej glömt något komprometterande föremål derinne, ringde han på pigan och sade till om sitt té. Efter att ha slutat sin frukost, gick Silfverhjälm upp till doktorn och satt der under sin långa väntan omedveten om tidens flykt, endast tänkande på den unga qvinnans tjugande kroppsformer och hennes omedvetna hängifvande. Han såg likgiltigt den ene efter den andre af patienter, som kommit efter honom, gå in i mottagningsrummet, och tänkte att han lika gerna här som annorstädes kunde drömma om henne, ty han visste att Olga både i dag och allt framgent komme att blifva den medelpunkt, kring hvilken hans tankar kretsade . . .

Ändtligen gick han in, och smålog, när doktorn frågade honom om anledningen till hans tankspriddhet. Det var en ljuf känsla, nästan svår att hålla för sig sjelf, den att veta, att Olga var hans, hans helt och hållet; och i ett anfall af öfversvallande glädje tog han den gamle doktorn om lifvet och valsade ett par hvarf rundt — och skyndade ut, lemnande denne helt förbluffad öfver ett dylikt utbrott af munterhet och en dylik likgiltighet för sjelfva besökets ändamål.

När han kom ned på gatan, stod han en stund villrådig och frågade sig sjelf hvad han borde göra. Skulle han gå ned till d'Angleterre och se om några landsmän anländt i dag? eller skulle han riktigt slå sig lös och äta middag med den stackars Mizzi, som han på sista tiden nästan glömt, trots hennes myskdoftande kärleksbref? — Nej — tänkte han för sig sjelf — ingen svaghet vis-à-vis Mizzi, annars har jag henne på halsen för hela min tid . . .

Han beslöt att gå hem och skriva ett par bref, en sak, som han eljes högst ogerna inlätt sig på; men i dag kände han sig så lycklig, att allt, hvad han företog, var ett

nöje. Hans tankegång fördystrades ej ens af några bekymmer för det mottagande, Olga kunde ha rönt när hon kommit hem.

Har tanten misstänkt något och blifvit ursinnig — resonnerade han — så får jag väl taga hand om flickan, så länge jag är här. Och sedan blir det väl någon råd! — Muntert trallande skyndade han uppför sin trappa, tagande två, tre steg i sänder. —

Inne på salongsbordet fann han ett par, tre bref med svensk poststämpel, som han otåligt kastade åt sidan, ty hvarje påminnelse hemifrån förekom honom som en förebråelse; men under dessa såg han en liten biljett med Olgas stil, den han skyndsamt öppnade och läste:

Möt mig på Dosseringen klockan 4. O.

— Se så för fan! — tänkte han — nu är jag vackert ute! Naturligtvis har tanten anat oråd och stält till skandal. — Han erinrade sig att Olga föregående afton talat om sina föräldrar, och det syntes honom alls ej lockande att nödgas förklara sig för herr och fru Lindbarch, dem han redan i andanom såg tåga in i hans salong, vredgade och fordrande upprättelse för sin kränkta dotter. Frånsidan af medaljen började glimta fram för honom; och en stund ångrade han uppriktigt, att han inlätit sig på detta äfventyr. Hans passion för Olga tog dock snart öfverhand, och han slog bort de allvarsamma tankarne, förlitande sig på sin vanliga tur, som alltid hittills fört honom lyckligt genom alla besvärligheter.

Emellertid kunde han ej frigöra sig från en nervös oro vid tanken på, hvad Olga hade att säga honom. Ehuru han var fullt besluten att ej låta henne lida för det felsteg, hvar-

till han förledt henne, och i värsta fall kunde tänka sig möjligheten att göra henne till sin hustru, kände han sig dock en smula kuslig till mods. Olga kunde han nog presentera hvar som helst — nästan — men han ryste för att behöfva visa hennes släktingar för sina vänner derhemma i Sverige, och i all synnerhet var han rädd för, hvad hans fromma och korrekta syster skulle säga.

Det var nu ej längre tal om att skrifva bref. Han kastade sig ned på en soffå och rökte den ena cigarretten efter den andra, med blicken följande visarnes långsamma rörelse på pendylen, som stod borta på kakelugnsspisen. Han tyckte det var en evighet till klockan fyra, då han skulle få visshet om, hvad som händt; och emellanåt höll han andan för att lyssna efter, om klockan ej stannat.

Under det han låg så och väntade, tilltog hans oro för hvarje minut. Han steg upp och började gå ikring i rummen med långa, dröjande steg, krampaktigt knytande händerna hvarje gång han passerade kakelugnen och såg att visarne ej ville röra sig fortare. Till slut gick han ut i matsalen, öppnade skänken och tog ett stort glas cognac. Detta lugnade honom något och kom honom att se saken mindre mörkt.

Under det han fortsatte sin promenad måste han ett par gånger upprepa sitt besök i skänken; och när klockan ändtligen slog tre, började han sin toilett i vida bättre humör, än han vågat hoppas för ett par timmar sedan.

Han brukade alltid använda lång tid för att kläda sig, men i dag såg han till sin förvåning, då han nyrakad och klädd trädde ut i salongen, att hela ceremonien ej tagit mera än tjugo minuter. Han gick några slag fram och tillbaka,

men så blef det honom omöjligt att längre vänta inomhus, och efter att hafva tagit sig ännu en styrketår gick han ut.

Han visste att det med vanlig gånktakt ej tog mera än tjugo minuter att hinna upp till Dosseringen, och han sökte därför att fördrifva tiden med att stanna och titta in i butiksfönstren, allt under det han hvarje minut såg på klockan. Icke dessmindre nådde han fram till mötesplatsen innan klockan fyra och började promenera på den grusade gångbanan. Så slog en klocka långt borta. Han tyckte, att det var i Fruekirke. Han satte sig på en bänk och såg åt båda sidor, men kunde ej upptäcka Olga.

Nu hörde han klockan vid Klampenborgsstationen repetera fyraslaget och insåg att han ännu ej hade rätt att vara otålig. Minut efter minut förgick, utan att han såg någon Olga bland de promenerande. Han reste sig och började ånyo gå utmed sjöstranden ända bort till jernvägen och tillbaka igen till Drottning Louises bro. Här stannade han och såg på klockan, som nu var en kvart öfver fyra.

Han var ursinnig öfver detta dröjsmål, som förlängde hans ovisshet, men i detsamma kom Olga med snabba steg ned för gatan . . .

Han kände nu ej längre någon vrede öfver dröjsmålet, utan önskade snarare att hon skulle väntat ännu längre, rädd som han var att få visshet.

Han hade väntat att få se henne komma med förgråtet ansigte och full af förtviflan, och blef därför gladt öfverraskad då hon småleende och ännu varm och röd efter den hastiga rörelsen redan på afstånd nickade åt honom.

Då hon hunnit fram fattade han hennes hand och frågade endast;

— Nå?

— Jo — svarade hon och visade med ett småleende sina hvita, jemna tandrader — kan du tänka dig en sådantur? Då jag kom hem fann jag ett bref från tante, deri hon skref att hon måste resa ut på landet till sin syster, som ligger sjuk — och sannolikt kommer hon att stanna der flera dagar! Hon reste redan i går eftermiddags . . .

Han hvisslade jublande till. — Ah! då är du ensam, min egen Olga! Nu skola vi bara få jungfrun på vår sida, så kunna vi föra ett härligt lif dessa dagar.

Hon svarade, i det hon rodnande såg bort:

— Jag har sagt åt henne att hon kunde få gå och helsa på sin mor — ty jag ämnar äta middag hos en god vän i dag . . .

— Ah, Olga! — utbrast han. — Om jag kunde kyssa dig här, skulle jag göra det!

Ännu rodnande såg hon upp honom, lycklig af hans ord och än lyckligare vid tanken på att åter få tillhöra honom och lyssna till hans bedärande ord en hel, lång eftermiddag.

— Nå, Olga! — sade han efter en stund och försökte att se mycket allvarsam ut. — Nu får du säga hvem den vän är, hos hvilken du skall äta din middag, så att jag kan följa dig dit?

Hon såg åter upp på honom och märkte, att han ej menade allvar.

— Var så god — svarade hon — att följa mig till hvilken liten restaurant som helst, ty jag är alltid säker att träffa en treflig svensk herre, som jag håller mycket af, och som med nöje skall bjuda mig på middag.

Han var färdig att taga henne i famnen midt på gatan, men betvingade sin lust och nöjde sig med att knipa henne i nacken. — Du är så söt, Olga — sade han — att jag blir tokig, om jag längre skall vara tillsammans med dig.

— Men hvart vill du, att vi skola gå. Halloh! — afbröt han sig. -- Nu vet jag — vi gå hem till mig och skicka efter middag på något hotell, och sedan tillbringa vi vår dag på tu man hand, alldeles som ett par nygifta — hvad säger du om det?

Hon biföll mer än glad att få vara ensam med honom en gång, utan att hvart ögonblick behöfva frukta att blifva öfverraskad, hvilket hon eljes alltid befarat, då de varit ute tillsammans . . .

Fru Hvalsöe blef snart invigd i situationen och lofvade att inom en timma ha allting färdigt. Under tiden suto Silfverhjälm och Olga väntande inne i salongen, han endast upptagen af att se på henne, der hon, med armarna på bordet, roade sig med att bläddra i hans album. Hon gjoide frågor för hvarje nytt porträtt, dem han besvarade, småleende åt hennes naiva uppriktighet och inom sig tveksamt undrande, om hon måhända en gång sjelf skulle komma att inrymmas i detta familjegalleri . . .

Efter middagen gingo de åter in i salongen. Olga var helt förtjust att få spela värdinna åt honom, satte fram cigarretter och askkopp och hælde i kaffet. Hon ville sedan sätta sig på andra sidan bordet och fortsätta sina porträttstudier, men han ropade henne till sig och drog henne ned bredvid sig i soffan, hvarefter han kastade bort sin cigarrett och började öfverhölja hennes ansigte med kyssar och smek-

ningar. Hon gjorde intet motstånd, lycklig öfver att känna sig älskad; och under långa timmar lägo de tyst tryckta mot hvarandra utan att tala och utan att märka, att skymningens skuggor bredde sig öfver rummet. —

Det var alldeles mörkt då Olga ändtligen vaknade till besinning och häftigt reste sig upp.

— Herre Gud — utbrast hon häftigt — klockan är bestämdt redan mycket, och jag måste gå hem.

Han försökte kvarhålla henne; men hon hade nu en gång blifvit uppskrämd och fordrade bestämdt att han skulle tända ljus, så att hon kunde göra sig i ordning och gå.

Motvilligt repade han eld på en tändsticka och såg på klockan. Den var nära tio. Olga störtade upp från sin plats, tände ett par ljus och började ordna sitt hår och sätta på sig hatten, medan han låg kvar på soffan, insvepande henne i sin blick och funderande efter ett medel att kvarhålla henne.

— Olga — sade han, då hon höll på att knäppa sin kappa — kan du inte stanna här liksom förra natten?

— Är du galen! Tror du att jag en gång till vill genomgå den förskräckelse, jag utstod i dag på morgonen?

— Ja, men din tante är ju ej hemma — och för jungfrun kan du väl sätta ihop någon historia? Hvad sade du i dag, när du kom hem?

— Jag sade att jag varit hos Anna Hansen. Det är min kamrat på kontoret — tillfogade hon — men jag kan naturligtvis ej hvarje dag berätta, att jag varit hos henne.

Han tänkte för sig sjelf, att hemvägen var lång, och mycket kunde derunder uträttas, hvarför det ej var värdt

att visa sig för enträgen i början. Han tog på sig sin rock, och sedan han släckt ljusen följde han henne ned för trappan.

Det var mörkt och blåsigt på gatorna denna afton, och han kände medlidande för att låta den unga flickan gå hela denna långa väg till fots, men å andra sidan betänkte han, att hon under promenaden möjligen skulle ändra tankar . . . Och bjudande henne armen satte han sig igång uppåt gatan, utan att låtsas se bortåt den närbelägna droskplatsen.

Hon blef en smula förtretad häröfver, men var för stolt att sjelf föreslå, att de skulle åka.

— Olga — frågade han efter en stund — är Anna Hansen en snäll flicka?

— Ja visst — men hvarför frågar du det?

— Jo ser du, jag tycker, att du gerna kunde göra upp, att du låtsas bo hos henne, tills din tante kommer tillbaka.

— Hvad tänker du på? — afbröt hon ifrigt. — Tänk om någon skulle få veta det!

Han försökte lugna henne. Det vore ju ingen fara, om blott Anna ville säga åt fru Larsen att Olga legat hos henne denna tid — eller kanske Anna ej ville gå in derpå?

Jo, det ville hon nog, ty hon hade mera än en gång bedt Olga hjälpa sig på samma sätt, då hon sjelf varit ute på äfventyr — och det hände ganska ofta — men ändock vågade Olga ej, ty tanken på upptäckt var allt för skrämmande.

Han fortfor att bedja henne med låg, upprörd stämma. Det var ju inte alls farligt. Jungfrun kunde man ju skicka hem till hennes mor, och när fru Larsen komme hem igen, vore det ju lätt att inbilla henne att det hela endast varit en anordning af sparsamhet.

Olga började vackla. Hon ville sjelf så oändligt gerna

gå in på hans förslag, helst han garanterade att fru Hvalsöe var tystlåten som grafven; och det var endast fruktan för att tanten skulle få veta något, som höll henne tillbaka . . . Innan de hunno upp till sjöarne, hade han öfvertalat henne fullständigt, och de vände om ned mot staden igen — han mycket lycklig, och hon ännu en smula orolig, men i grund och botten glad att hon vågat fatta detta beslut.

Han fortsatte att med ömma, smekande ord förjaga hennes skrupler och föreslog ytterligare, att hon skulle skaffa sig några dagar ledigt från kontoret, så att de kunde få vara alldeles ostörda.

Hon gick efter hand in på allt, hvad han föreslog; och de gjorde upp, att hon följande förmiddag skulle gå upp till till sin principal och bedja om en veckas frihet, med vilkor att skaffa en ställföreträdare under dessa dagar — en sak, som lätt borde gå för sig.

Under sin vandring hade de hunnit ända ned i Östergade, och han frågade om hon hade lust att gå på någon teater.

— Nej — mumlade hon med kärleksdrucken blick — låt oss i stället gå hem till dig! — ett svar, som kom honom att skakas från hufvud till fot af en vällustig frossbrytning.

Sedan de superat på kvarlefvorna af middagen, tillbragte de en hänförande natt i hvarandras armar, hängifvande sig fullt åt hvarandra och glömmande hela världen i ett yrande kärleksrus. —

På morgonen väcktes han af en frisk och glad sång; ännu ur stånd att fatta hvad som försiggick, låg han en stund med slutna ögon, troende sig drömma. Så blefvo to-

nera oklara och hväsande, och han tittade upp och fick syn på Olga, som under arbetet att kamma sig sjelf fått taga tänderna till hjälp för att kunna reda sitt långa, askblonda hår.

Han låg fortfarande stilla, njutande af att se hennes fylliga hvita armar häfva och sänka sig under stråfvandet att bringa håret i ordning; och det var först när hon reste sig upp från spegeln, han kunde förmå sig att störa henne med ett: God morgon, Olga!

Hon spratt till och rodnade, då hon fann, att han var vaken; men gifvande vika för sina känslor, skyndade hon bort till sängen för att helsa honom god morgon. Han knäppte ihop händerna öfver hennes nacke och drog henne ned till sig, kyssande henne, så att hon höll på att mista andan.

— Nej fy — sade hon gång efter annan — låt bli mig, så att jag får gå ut och laga i ordning frukosten! — Men hvar gång han stod i begrepp att släppa henne, förekom hon honom ännu vackrare och friskare, och gång på gång återtog han hastigt sitt tag för att fasthålla henne . . .

Till slut lät han henne gå, röd och varm efter deras kärleksbrottning, och med håret i oordning, så att hon ånyo måste ordna det framför spegeln, innan hon kunde gå ut i matsalen för att duka bordet.

Han klädde raskt på sig, muntert hvisslande den ena melodien efter den andra, och tänkte derunder på, huru han borde inrätta sig för den närmaste framtiden.

Att afstå från Olga var numera omöjligt, ehuru han allt för väl insåg, att detta förhållande förr eller senare skulle leda till obehag, och kanske skandal . . . —

Det blef en härlig vecka, som förflöt nästan som i en

dröm. Olga tycktes, sedan hon väl vågat det afgörande steget, hafva kastat alla skrupler öfver bord, och deras lycka fördunklades aldrig af några mörka tankar på framtiden.

Våren hade nu kommit på allvar, och de njöto i fulla drag af små utfärder i stadens omgifningar, under hvilka de, liksom den der söndagen i Klampenborgsskogen, rasade och lekte som barn, lyckliga öfver sin ömsesidiga kärlek och obekymrade om de efterräkningar, som i en snar framtid kunde hota dem. Det var dem en särskild, raffinerad njutning att intaga sina måltider ute på mycket besökta utvårdshus, der de, hvarje gång dörren öppnades, fruktade att få se någon bekant inträda; och ännu ljufvare var det att på aftonen, sedan faran var lyckligt öfverstånden, åka hem i sakta mak, med nerverna slappa efter dagens spänning och under en trånsjuk tystnad söfvas af vagnens gungning och den vällustiga värme, som utgick från dem båda.

Endast sällan besökte de numera restauranterna inne i staden, och ännu mindre några offentliga förlusteställen. Den lilla våningen i pensionatet hade blifvit dem kär, tack vare dess många minnen; och då de på aftnarne sutto i salongen med armarne slingrade om hvarandras lif, smålogo de matt, då de erinrade sig allt, som redan passerat i dessa rum.

Då Silfverhjem på förmiddagarna gick ut för att besöka sin läkare, blef Olga alltid nedstämd och bad honom snart komma igen, ty hon kände sig då så ensam och öfvergifven, och i längden fann hon det tråkigt att underhålla sig med fru Hvalsöe, som alltid gjorde sig ett ärende i våningen, när hon hörde baronen gå ut. Under dessa förmiddagar kunde det också hända, att Olga tänkte öfver följderna af sitt handlingssätt, och hon blef då nästan förtviflad.

Mera än en gång hände det att Silfverhjelm vid sin hemkomst fann henne med förgråtna ögon; men det lyckades honom alltid att inom en kort stund bringa hennes lynne i jemvig. —

Det var redan nio dagar, sedan Olga flyttat in i pensionatet. De suto just vid frukostbordet och afhandlade huru de borde tillbringa sin förmiddag, då en häftig ringning på tamburklockan kom dem att fara upp, båda fattade af en ond aning, att allt ej stode till, som det borde. De hörde pigan öppna tamburdörren och tala en stund med någon derutanför, derefter hördes steg närma sig salsdörren, — den gick upp, och der stod Anna Hansen.

Olga blef blek, ty hon förstod, hvad det gälde; och äfven Silfverhjelm, som till utseendet kände den besökande, sedan Olga en afton i Cirkus Varieté visat honom på henne, kände sig obehagligt berörd.

— Förlåt att jag stör — började Anna — men jag måste nödvändigt tala ett par ord med Olga — eller kanske jag kan säga det här? — Hon såg frågande på dem, och då de båda tyst gifvit sitt bifall, sade hon:

— Jo, Olga, din tante är kommen hem, och har i dag på morgonen sökt dig hemma hos mig. Jag tror emellertid ej att hon har några misstankar, ty jag lofvade att skicka dig hem till henne, så snart du kom från kontoret; hon hade dessutom förskräckligt brådtom, ty hon skulle hemta pigan och göra sina uppköp under förmiddagen . . . Ja, nu vet du besked! Jag har gjort hvad jag kunnat och hoppas att allt skall gå bra. Adjö! Förlåt att jag störde! — tilllade hon och stängde dörren.

De suto der båda bedöfvade af denna underrättelse . . .

Den lyckliga, åt kärleken egnade tiden, var således förbi, och hädanefter skulle de återgå till sina slutna möten, vid hvilka tiden kunde räknas i minuter! Under den förflutna veckan hade de aldrig tänkt framåt, aldrig förutsett, att ett afbrott i deras lycka skulle inträffa; och nu, efter tio korta, men oförgätliga dagar, var allt slut. Hvartill hade då allt detta tjenat, hvarför hade de fått upplefva denna tid, då de så snart åter måste skiljas och i rikt mått känna saknaden, utan aning om, när deras kärlek på nytt skulle få lefva upp, ostörd af yttre förhållanden? . . .

Klockan borta på kaminen slog tolf, och Olga reste sig upp och sade med en röst, hes af tillbakahållen gråt:

— Det blir väl bäst, att jag går hem . . . Hon gick in i sängkammaren och började söka ihop sina kläder och toiletsaker; och han satt qvar vid bordet, tyst och med en drömmande blick följande alla hennes rörelser, ur stånd att fatta det allt redan var slut, och att denna känsla numera blott vore att räkna till de förflutna minnena.

Olga hade tagit på sig kappan och hatten, då hon ånyo kom ut i matsalen för att säga farväl. Hon stod vid dörren, med armarne slappt nedhängande, och tycktes vänta på ett ord af Silfverhjem; men hennes älskare var ännu helt bedöfvad af denna plötsliga oväntade skiljsmessa, och kunde ej få fram ett enda ord.

Efter att ha kastat en sista blick öfver de andra rummen, der hon upplefvat så mycken sällhet, gick hon ändtligen med dröjande steg bort mot honom och sade entonigt:

— Ja — adjö då och tack för allt . . .

— Ah, Olga, Olga! — var allt hvad han kunde få fram; men det låg så mycket ångest och smärta i hans ton-

fall, och så mycket sorg i hans bedjande blick, att hon skyndade bort till honom och högljudt snyftande gömde sitt ansigte i hans famn.

Länge suto de så, utan att yttra ett ord, omfamnande hvarandra och kännande i hvarandras närhet ett skydd mot denna isande känsla, som gripit dem båda vid tanken på skilsmessan.

Till slut reste Olga sig upp och drog sig ifrån honom:

— Nu *måste* jag gå — sade hon. — Det fins ju ingen möjlighet för mig att komma ifrån tante; men om jag kan komma ut på ett ögonblick i eftermiddag, skall jag söka dig här klockan 6.

Hon kysste honom och gick sin väg utan att våga se sig om, fruktande att gifva vika, om hon ännu en gång skulle möta hans blick . . .

Länge satt han kvar och stirrade på dörren, genom hvilken hon försvunnit, knappt märkande att jungfrun kom in och dukade af frukostbordet. Tankarne tumlade om i hans hufvud . . . Det var således slut! Olga, hans egen hängifna, varma Olga hade lemnat honom — han kände en förfärlig tomhet efter henne, och ovissheten när och huru de hädanefter skulle råkas, gjorde honom utom sig af smärta och längtan. Hans tanke, första gången han träffat henne, att måhända göra henne till sin hustru, kom honom visserligen nu blott att småle bittert . . . Det kunde ju aldrig komma ifråga, det kände han på sig sjelf; men han tärdes af en gränslös, brännande åtrå att ånyo fullt och helt ega henne, att söfvas till ro af den vällustiga värmen från hennes kropp och känna sans och förnuft svinna hän i ett drömande kärleksrus. Så kom den tanken öfver honom,

att den måhända var till hans eget bästa, denna skilsmessa — att han måhända borde återvända hem och försöka glömma sin blonda älskarinna; men detta föreföll honom — åtminstone i närvarande stund — omöjligt. Han rådbråkade sitt hufvud för att söka finna en utväg att återfå henne — ej blott under stulna ögonblick, utan så, som han haft henne de senaste dagarne, som en hustru, dock utan alla lagliga band. Han väcktes till sist ur sina tankar då solstrålarna började sticka honom i ögonen; och slött inseende att det måste vara långt lidet på dagen, steg han upp för att gå ut.

Timme efter timme dref han omkring på gatorna, alltjemt tänkande på Olga. Han var fullkomligt säker på att han ej längre älskade henne så, som han till en början trott; men han insåg också att en skilsmessa från henne skulle kännas oändligt tung, nu, sedan han vant sig vid hennes smekningar.

Han intog sin middag på d'Angleterre, förgäfves spanande efter någon bekant, som kunde hjälpa honom att fördrifva tiden; ty han trodde ej mycket på att hon skulle kunna uppfylla sitt halfva löfte att besöka honom på eftermiddagen, och han nästan kände motvilja för att sätta sig och invänta henne hemma i sin våning, som trots alla dess minnen nu föreföll så spökliskt ödslig, sedan dess värdinna försvunnit — måhända för alltid? . . . Han såg gång efter annan på klockan, och då han vid half sextiden ännu ej sett skymten af någon bekant, tänkte han att han lika gerna kunde sitta ensam der hemma, som här. Långsamt stråfvade han hemåt, emellanåt stannande för att titta in i en butik eller ett kafé; och när han sent omsider öppnade sin

tamburdörr, hade han nästan förgätit möjligheten att Olga kunde vänta honom derinne. Han tog af sig sin öfverrock och trädde in i salongen — men stannade på tröskeln, tjusad och öfverraskad. Der kom Olga emot honom, strålande vacker som alltid och kastade sig i hans armar, skrattande och gråtande på samma gång.

Han drog henne ned på soffan och knäböjde sjelf på golfvet framför densamma, med armarne kring hennes lif och värmande sig i glansen af hennes fuktiga, kärleksvarma blick, den han trott sig ej skola få möta på mången dag; och det dröjde en lång stund, innan han kunde komma sig för att fråga huru hennes möte med tanten aflupit. Hon satt stilla och tycktes finna ett oändligt välbefinnande öfver att ånyo vara hos honom — och alltför lycklig för att vilja störa ögonblickets sällhet genom att tala, framför allt med att tala om förmiddagens skilsmessa, som då förefallit så svår och hotat att blifva så långvarig.

— Olga, min egen Olga, huru gick det? — frågade han slutligen, då de en lång stund sutit tysta och öfverlyckliga.

— Jo — började hon — jag var förfärligt ängslig då jag kom hem och gjorde mig de värsta föreställningar. Jag tyckte, att en hvar skulle kunna i mitt yttre läsa huru jag tillbragt denna vecka, och fruktade dessutom att Schönning hade skrivit till tant om sitt sammanträffande med oss här-omdagen.

Hon gjorde ett litet uppehåll och njöt af att se hans spänning.

— Nå vidare! afbröt han otåligt.

— Ja, tante anade ingenting, utan trodde allt hvad Anna berättat henne. Den snälla Anna!

Men nu får du höra något som bestämdt kommer att göra dig ledsen — tillade hon blygt småleende. — Tantes syster är sjuk att hon ej kan förestå sitt hushåll på en längre tid.

Silverhjälm reste sig, till hälften anande fortsättningen.

Han grep Olga hårdt om handleden: Nå?

— Jo, tant vill att jag skall bo hos Anna denna månad, ty så länge dröjer det minst att hon stannar borta — och då har du mig åter. — Hon dolde sitt ansigte i hans knä.

En våldsam känsla af glädje höll på att qväfva honom. Så var hon då åter i hans våld, denna strålande, varma ungdom! Men i nästa stund vaknade den kalla eftertanken åter hos honom . . . En månad — hvad allt kunde ej inträffa under denna tid? Om fjorton dagar borde han ju resa hem för att åter egna sig åt sina pligter — men huru vore detta möjligt, då Olga tycktes alldeles glömma att de någonsin mera skulle behöfva skiljas?

För ett par ögonblick greps han af en känsla af motvilja mot henne, som hotade att blifva honom ett påhäng och mähända skulle förmå honom till saker, dem han förut knappast drömt sig. Men ännu var hans passion nog stark att besegra alla hänsyn; och strykande hennes silkesvågiga, blonda hår och kännande sitt blod bränna hett i ådrorna vid tanken på det förflutna, frågade han med vek röst: När reser då fru Larsen?

Hon vred litet på hufvudet, så att han kunde se en skymt af hennes profil och mumlade: Hon *reste* klockan fyra — och hon gömde åter ansigtet.

Han nästan skrek till: *Är* hon rest? Och du kan stanna här?!

Hon nickade tyst.

— Ah, Olga du är åter min! — och glömmande alla bitankar i känslan af att hon åter var hans kysste han henne i vanvettig glädje; och skymningens skuggor bredde sitt flor öfver ett par unga människor som rusiga af kärlek glömde allt utom hvarandra . . .

* * *

Dagarne gingo sin jemna gång. Det var redan mera än tre veckor, som Olga bott i pensionatet, och genom en väfnad af lögn och förställning lyckats hålla sin principal och sina anhöriga i okunnighet om sitt dubbelfif. Men Silfverhjulm å sin sida hade, då han väl fått sina önsknings uppfyllda, ej kunnat undgå att iakttaga en mängd småfel hos Olga, dem han förut ej märkt, eller åtminstone fäst föga afseende vid. Han kunde ej längre underlåta att anställa jemförelser mellan henne och de damer, med hvilka han eljes plägade umgås — jemförelser, som ingalunda utföllo till hennes fördel, och kommo henne att framstå som en blott halfbildad qvinna, vida underlägsen honom i allt. Mera än en gång hade det kommit till häftiga uppträden, då han emellanåt, finnande detta kärleksjoller långträdigt, sökt sig nöjen utomhus bland bekanta, dem han händelsevis påträffat. Vid hvarje dylikt tillfälle hade han blifvit alltmera kall och hård, under det Olgas fordringar blifvit större; och ett par gånger hade hon brustit ut i häftiga förebräelser mot honom, som fört henne på villospår, och erinrat om hans tidigare

löften om evig kärlek. Han hade hittills alltid låtit beveka sig af hennes tårar, men måste för sig sjelf tillstå att han så småningom började tröttna på denna förbindelse, som hotade att blifva en allvarsam boja för honom. Dertill kom, att han nästan hvarje dag erhöll bref från vänner och bekanta hemma i Sverige — bref fulla af frågor hvarför han ej återvände hem; och i synnerhet kände han sig plågsamt berörd, hvar gång han bland sin post fann ett med systems handstil.

Hennes lugna, vänliga bref, i hvilka aldrig en förebråelse stod att läsa, gjorde honom utom sig; ty trots hennes takt att aldrig anspela på hans långa, oförklarliga vistande i Köpenhamn, märkte han tydligt att hon förstod, det hans dröjsmål ej förorsakades endast af hans sjukdom; och hvarje gång, när han kommit sent hem och häftigt besvarat Olgas förebråelser — för att sedan åter försona sig med henne — tyckte han sig se systems allvarliga gestalt, som varnade honom för den väg han inslagit.

Olga kunde ej undgå att märka den förändring som inträdt, och hon led bittert deraf. Äfven hennes kärlek hade kanhända ej från början varit så varm, som hon inbillat sig; men vanan att umgås med denne man, så olika de personer, med hvilka hon vuxit upp, hade blifvit ett behof; och hon ryste vid tanken på att behöfva återvända till sin gamla omgifning — nu, sedan hon offrat allt. Hon kämpade af alla krafter för att hålla honom kvar, ej inseende att hon, ju häftigare hon var, allt mera stötte honom ifrån sig; och allt mera blef den obestämda förhoppning, som första gången tagit form der ute på Klampenborg, att hon en dag skulle få blifva hans hustru, en stark önskan, som var det ständiga före-

målet för hennes nätters drömmar och segerpriset i hennes dagliga, förtviflade strid mot hans tilltagande likgiltighet

Så kom till sist en dag då hans tålmod brast, och hans passion, hvilken nu var nästan slocknad, gaf vika för begäret att lösgöra sig ur denna förbindelse, som för hvarje dag mera plågade honom, men på samma gång tillfölje vanan blef svårare att slita.

De hade vid middagen kommit i ordvexling utan någon egentlig anledning — båda nervösa, hon af sin nu nästan till visshet vordna fruktan att öfvergifvas, och han af längtan att komma hem och återgå till sitt gamla regelbundna lif.

Utän ett ord till farväl reste han sig från bordet och gick ut, och hon sökte ej kvarhålla honom, å sin sida gripen af ett bittert agg mot denne man, som skänkt henne en kort kärlekslycka, den hon fått betala med så mycket af oro och bekymmer . . .

Han tillbragte en stormig natt med vänner och lättfärdiga qvinnor, dem han utan urskiljning samlat ihop till en supé, vid hvilken han för att öfvervinna sin afsky berusade sig djuriskt; och då han efter att ha nyktrat till på morgonen kom hem, kände han sig gripen af ett våldsamt begär att få kasta sig i Olgas armar och bedja henne om förlåtelse för allt. Hans beslut att blifva fri var dock för starkt, och han trädde med fasta steg in i sängkammaren, der Olga låg, tjugande vacker, omstrålad af morgonsolens första ljus, som bröt igenom den skära gardinen.

Han stod en lång stund försänkt i stum beundran och kände sig ånyo vackla i sitt beslut — men så ryckte han upp sig, och efter att hafva kastat en sista blick öfver säng-

kammarens möbler, de stumma vittnena till så mycken kärlek väckte han henne.

Hon smålog halfsofvande och sträckte upp sina hvita, nakna armar och ville ånyo slumra in, då hans röst kom henne att spritta till och häftigt resa sig upp. Hon såg sig ett ögonblick ikring halft förvirrad, men då hon fick syn på hans bleka, utvakade ansigte, vaknade hennes minne till lif, och hon utbrast i retlig ton:

— Jaså, du behagar verkligen komma hem! Jag trodde, att du ämnat blifva borta med detsamma.

— Jag vill underrätta dig, att jag ej är van att låta någon annan bestämma mina tider — svarade han häftigt — och dessutom kan jag nämna att jag i dag reser hem till Sverige.

Hon kom med ett språng ur sängen och stod framför honom i blotta linnet, skälfvande, och med ansigtet blekt af sinnesrörelse.

— Och när kommer du tillbaka? — frågade hon ångestfullt.

— Jag vet inte så noga — svarade han likgiltigt, vände sig om och började packa ihop sin kappsäck.

Hon sjönk maktlös ned på en stol. Så var då allt förbi, han skulle lemna henne! Klart framstod för henne minnet af alla de lyckliga stunder de tillsammans upplefvat; och hon kände sig färdig att skrika af smärta, då hon nu förstod att allt var slut, och hon skulle återgå till det gamla, förfärliga lifvet och åter kastas in i den trampkvarn, från hvars kropps- och sjäslidande han för en kort tid befriat henne. Stönande af ångest som ett dödligt såradt djur, som tigger sin mördare om nåd, sjönk hon ned till hans fötter.

— Öfvergif mig ej! stammade hon förtviflad. — Res inte i dag, ty då vet jag, att jag aldrig får återse dig! — och då han trots hennes klagan bibehöll sin köld, kröp hon på knäna efter honom, gifvande sin förtviflan luft i våldsamma snyftningar, afbrutna af stammande löften om att aldrig mera förebrå honom något, endast han ville stanna kvar . . .

Han höll ett ögonblick på att gifva efter; men hans bestämda föresats tog öfverhanden, och för feg att våga säga henne rent ut att han ämnade lemna henne för alltid, lofvade han att snart komma igen — inom sig tänkande att det vore lättare att säga henne farväl i ett bref. Hon lugnade sig så småningom vid hans försäkringar och satte sig, huttrande af köld och ännu skakad af snyftningar, på sängkanten för att följa honom med blicken, under det han afslutande sin toilett och i så obesvärad ton som möjligt berättade att han måste resa hem för att ordna några viktiga affärer.

Då han äntligen var färdig att gå, drog hon honom ännu en gång till sig och frågade, seende honom in i ögonen med en blick, den han hade svårt att möta:

— Du kommer ju snart igen?

— Ja visst! — svarade han och kysste henne till afsked . . .

Då han redan var ute i tamburen, kom hon springande efter honom, och bad under en omfamning, som aldrig ville taga slut:

— Lemna mig ej för alltid — det vore allt för gräsligt! — och skyndade sedan in och kröp ned i sängen, der hon förblef liggande flere timmar med fårlösa ögon stirrande på

dörren, hvilken förekom henne lik ett oväntadt, skrämmande hinder, som rest sig mellan henne sjelf och lyckan.

* * *

Angbåten hade passerat »Tre Kronor» och rullade så starkt, att Silfverhjelm hade svårt att skrifva, der han satt i röksalongen med ett glas portvin framför sig och sökte på möjligast skonsamma sätt underrätta Olga, att allt nu *måste* vara slut. Han kände sig fri och glad, likt en, som vaknat upp ur en svår dröm; och endast en dunkel känsla af medlidande kom honom att stundom tänka på hur Olga skulle bära detta slag. Han tröstade sig med att hennes kärlek sannolikt ej var vidare djup, utan snarare berodde på smak för lättja och nöjen — för öfrigt en naturlig känsla hos en ung qvinna, som alltid sjelf varit nödgad att förtjena sitt bröd. Han prisade sig lycklig att inga följder — ännu åtminstone — uppstått af deras förhållande, och tyckte sig nu kunna uppgöra hela sin skuld genom att sörja för hennes framtid på ett eller annat sätt — *huru* hade han ännu ej utfunderat.

Så småningom fick han ihop ett långt bref, deri han sökte förklara henne huru nödvändigt det var för honom, att återvända till sin verksamhet derhemma och bad henne taga denna nödvändighet så lugnt som möjligt. Han lofvade också att, så snart han kunde, komma tillbaka till Köpenhamn och söka ordna allt på bästa sätt, samt tillade att hon naturligtvis under tiden kunde anse våningen och alla hans tillhörigheter i densamma såsom sina egna.

Han hade försökt att skrifva i en vänlig och kärleksfull ton; men då han slutat och genomläste brefvet, var han

frestad att rifva sönder detsamma, så tydligt tycktes honom hvarje ord vittna om hans slocknade kärlek. Men i detta ögonblick gled ångbåten in i hamnen, och med ett raskt beslut lade han ihop brevet och skyndade sig, då han kommit i land, att kasta det i första brefflåda, rädd att gifva efter för sin svaghet.

Under det han i hast intog sin frukost skref han några rader till Skowgaard och berättade honom helt öppet, huru allt stod till, samt bad honom söka ordna allt på bästa sätt för Olga — och framför allt söka ställa så, att ingen finge reda på huru hon tillbragt den tid, hon varit borta. Han erbjöd utan omsvep Skowgaard att, om denna sak sköttes väl, få afqvitta sin skuld, om hvilkens återgåldande denne för öfrigt på senare tiden aldrig nämt ett ord. Först sedan han expedierat äfven detta bref och satt på tåget, som förde honom hemåt, kände han sig fullkomligt frigjord. Och med djup glädje och tillfredsställelse lät han blicken glida öfver de välkända trakter, tåget genomlade — om än då och då en svag känsla af saknad efter Olga och de härliga stunder, han med henne upplefvat, kom honom att för ett ögonblick känna sig mörkare till mods.

* * *

Silfverhjelm hade varit hemma två dagar, och han tyckte sig redan ha kommit lös från de obehag, hans förhållande till Olga förorsakat honom. Hans syster hade efter ett telegram kommit på besök några timmar efter det han sjelf återvändt; och han kände i hennes närvaro ett moraliskt stöd, som var tillräckligt att hindra honom återfalla i sin förra svaghet.

Denna förmiddag hade de gjort en lång fotvandring i skogen; och han märkte af hennes sluga, försigtiga frågor att hon anat eller fått veta en hel del af hvad han upplefvat under den sista tiden. Han tvekade ej längre utan började först med halfva ord och gester, och sedan mera fullständigt berätta sin historia och omtala de tvifvelsmål, som nu qualde honom.

Hon gick tyst vid hans sida; och endast då han blef allt för liflig i sina beskrifningar tillkännagaf hon honom genom en hufvudskakning sitt ogillande. Så hunno de slutligen hem och gingo in i hans rum för att öppna posten. Så fort han öppnade väskan, föll hans blick på ett bref med Köpenhamns poststämpel och en stil, den han blott allt för väl kände.

Länge satt han och vägde brevet i handen, frestad att rivva sönder det utan vidare; men irriterad af sin systers allvarliga, forskande blick öppnade han det till sist. Det innehöll en förvirrad samling af böner och hotelser, här och der fläckade af spår efter tårar; och han rördes till medlidande, då han läste dessa naiva, från hjertat gående rader. I enkla, gripande ordalag berättade Olga deri, huru Skowgaard kommit upp och omtalat allt för henne. Hon hade redan förstått det och bad nu blott att han än en gång skulle komma — för att säga henne ett riktigt farväl! Aldrig, aldrig mera skulle hon tränga sig på honom, hon bad blott att en sista gång få kyssa hans hand och tacka för allt godt och ondt, han gjort henne.

Han blef rörd af hennes ödmjuka ton, så olika den, som den stolta Olga plägade använda; och han ville just skrifva några vänliga rader, då hans blick föll på systemens

allvarliga ansigte, nu vändt mot honom med en spefull blick. Han ryckte till sig pennan med ett häftigt beslut och skref:

Det är bäst att allt är slut med detsamma. G. S.

Då han förseglat brevet och skrivit utanskriften, gick han bort till system och sade i hård ton:

— Seså! Nu har du mig igen — en illusion fattigare, men enligt din uppfattning en bättre människa än förut.

Hon smålog kallt som förut och tryckte hans hand med en tryckning, den han nästan hatfullt jempförde med de smekningar, vid hvilka han de sista dagarne vant sig. —

Då han nästa morgon vaknade, kände han sig gripen af en förfärlig oro, den han fåfängt sökte förklara. Han dref ikring hela dagen med bössan på axeln, utan att kunna värja sig för en allt jemt stegrad fruktan att något skulle inträffa, som för alltid skulle göra slut på hans sinnesfrid.

Han kom sent hem och åt sin middag ensam, ty hans syster, som älskade regelbundna vanor, hade ej velat uppskjuta sin måltid i väntan på honom. Just då han höll på att sluta, kom hon in i matsalen och nämde liksom i förbigående att han hade ett telegram att mottaga per telefon. Han rusade upp så hastigt, att han slog ikull stolen, och störtade bort till telefonapparaten; och det svartnade för hans ögon, då han hörde telefonfröken i affärsmessig ton upprepa för honom:

Kom genast, Olga är försvunnen. Petra Hvalsöe.

Han ropade nästan vildt åt betjenten att vagnen genast skulle komma fram. Då systemen ville göra honom föreställningar att det var omöjligt att hinna med tåget i afton, svarade han henne med en rå ed: — Drag åt helvete! — så att hon, förskräckt öfver hans upprörda tillstånd, gick sin

väg, lemnande honom att ensam, under stigande oro, göra sig i ordning för affärden.

Inom tio minuter satt han på vagnen; och inseende omöjligheten att hinna i rättan tid till jernvägsstationen, jagade han sina hästar i ursinnigt galopp längs landsvägen mot staden för att om möjligt hinna fram, innan ångbåten gick . . .

Två timmar derefter körde han i yrande fart genom stadens gator, hann fram till kajen just som landgången skulle dragas in, och skyndade med en känsla som om han befriats från en tung börda ombord, utan att egna en tanke åt sina nästan sprängda hästar. I nästa minut stampade ångbåten åstad ut i sundet genom dimma och skymning.

Han var gripen af en qvalfull känsla af ångest och vandrade fram och tillbaka på däck, fåfängt sökande lugna sina nerver genom att emellanåt gå ned i restaurationen och tömma ett stort glas cognac. Kärleken till Olga, den han trott för alltid slocknad, hade nu vaknat med ny och starkare kraft, då han stod inför möjligheten att för alltid hafva förlorat henne; och springande fram till fören tyckte han sig vilja hjälpa ångbåten att klyfva vågorna och minska det afstånd som ännu skilde den från den danska kusten . . .

Efter en lång manöver låg båten äntligen vid Toldboden. Silfverhjälm skyndade i land och kastade sig i en droska, i sin förvirring knappt ihågkommande hvilken adress han skulle gifva kusken.

Då de närmade sig pensionatet, lutade han sig ut genom fönstret och såg till sin glädje att det brann ljus i våningen.

Han hoppade ur vagnen, innan den hann stanna, och ilade uppför trappan, snafvande, till följe den dåliga belysningen af fotogénlampan, nästan för hvarje steg; och finnande tamburdörren på glänt, ville han skynda in för att kasta sig i Olgas armar med tusen böner om förlåtelse och löften om att aldrig mera lemna henne, då den lilla våningen in till våningens sängkammare gick upp och fru Hvalsöe med blekt, förstördt ansigte kom ut. Hon skrek till, då hon fick se honom:

— Gå icke in, herr baron! — och han blef stående, hackande tänder af fasa och nästan ur stånd att fråga:

— Lefver hon?

— Ja visst! — svarade fru Hvalsöe. — Det var ju blott i vredesmod som hon kastade sig i kanalen; och hon är efter ett par timmars sömn kry igen.

Han var färdig att skrika af glädje, ty han hade väntat finna Olga död. Nu tyckte han nästan att det var löjligt, att hon lefde, ehuru han var rörd af hennes sjelfmordsförsök, hvilket han ansåg som ett säkert bevis på hennes kärlek; och han anförtrodde fru Hvalsöe sina tankar.

Hon tog på sig en häpen min.

— Men baron — herr baron, är ni dum eller har ni blifvit fullständigt lurad? Jag har från första början antagit att ni förstod allt — och nu synes det, som om ni ej insett att herr Skowgaard blott var en impressario, som skulle göra Olgas konster så inkomstbringande som möjligt, och nu kommer att söka ställa till skandal för att plocka er! Men Olga är i alla fall förälskad i er — och olycklig.

Han satt en lång stund halft bedöfvad af denna under rättelse. Olgas kärlek var således, äfven den, blott en han-

delsvara, den han dyrt fått betala! Han var färdig att skratta öfver sina förra ångestfulla tankar.

— Nå? — frågade han. — Således är det väl bäst att jag lemnar en rund summa pengar och sedan reser. Kan jag då undvika skandal?

Fru Hvalsöe neg och bad att få besörja saken, hvarför han skref en anvisning och frågade:

— Räcker den?

Hon tvekade, häpnande öfver hans frikostighet, och lofvade att ställa om allt, utan att han fick se Olga . . .

Så var det slut. Hans kärlek till Olga liknade en halmeld. Hastigt hade den blossat upp och hastigt hade den slocknat; och då han med ett bittert småleende gick sin väg, kände han ingen oro för denna sista uppflamning som förorsakats af tanken på hennes död. Det var en svag vindpust, som väckte den döende lågan. Elden var släckt, och han visste, att dess sista flammor qväfdes under falaskan utan att lemna ett spår af glöd efter sig.

Och han sjelf . . .? Skulle han glömma henne genast? Hvad gjorde väl det! Hon eller en annan! Lifvet har sina episoder, korta och glimtande som kornblixtar en qvaf sommarqväll.

